

နိုင်ငံရေး၊ မြေခွင် စကျင်ကျောက်နဲ့ ရံအိပ်မက်

ရှာမာန်ဝတ္ထုတို့များ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၁၉၉၈-ခုနှစ်	-
ပထမအကြိမ်	-
	-
စာအုပ်စာတမ်းခွင့်ပြုသူမှတ်	-
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုသူမှတ်	- ၂၉၂/၉၈(၇)
မျက်နှာပုံပုံနှိပ်သူ	- စာပေဓာန

ထုတ်ဝေသူ	တက်လမ်း စာပေ ၉၆၇/ပဒေသာရပ် အင်းစိန်
----------	--

အတွင်းပုံနှိပ်သူ	စာပေဓာန ၁၇၁/၃၃၈မီး
------------------	-----------------------

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးမှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တန့်နိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ကွက်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသာယာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစည်းပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာပေါ်ပေါက်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

မာတိကာ

စဉ်	စာမျက်နှာ
နှိုင်းစစ်	
၁။ ဟိန်းစံပွင့်သစ် (၁၉၂၅ -)	၃
၂။ အချိန်ကာလနှင့် ဣတ္ထိယ (Time and the woman by Heinz Pointek)	၉
၃။ မန်းဖရက်ဘီလာ (၁၉၃၄ -)	၂၃
၄။ ဒါလျာ (Dalya by Manfred Bieler)	၂၉
၅။ အနှစ်ယွင်ဂါ (၁၈၉၅ -)	၃၇
၆။ စကျင်ကျောက်နံရံ (On the marble Cliff by Ernst Juenger)	၄၇
၇။ ဟာမန်းဟက်ဇာ (၁၈၈၇ - ၁၉၆၂)	၆၃
၈။ အမြင့်မားဆုံးတောင်တော် (Pidurutalagala by Hermann Hesse)	၆၇
မမြင့်နိုင်	
၉။ ဖရန်န့်ကပ်မိကာ (၁၈၈၃ - ၁၉၂၄)	၇၇
၁၀။ အိပ်မက် (Ein Traun by Franz Kafka)	၈၁
၁၁။ အနီ သို့မဟုတ် အစိမ်း (Wolfgang Halm Die Keten Haare)	၈၉
၁၂။ ရထားထဲမှာ (Strassen BaHN by Heinrich Spoerl)	၉၇
၁၃။ ဂျီဟန်ပေတာဟောဗယ် (၁၇၆၀ - ၁၈၂၆)	၁၀၃
၁၄။ မိန်းမသားအချစ် (Unverhofftes Wiedersehen by Johann Peter Hebel)	၁၀၇

ကျောင်း စာပေ

အောင်လမ်း(၄၀)
၄ နံ ကုန်
၄၆၈-၀၁-၂၇၇ ၇၇၉

စကျင်ကျောက်နံရံအိပ်မက်

‘စကျင်ကျောက်နံရံအိပ်မက်’ သည် ဂျာမန်ဝတ္ထုတိုများ ဘာသာပြန် စုစည်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း ဂျာမန်ဝတ္ထုတို ရှစ်ပုဒ် ပါဝင်သည်။

ဂျာမန်စာပေသည် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် အလှမ်းဝေးသည် မဟုတ်ချေ။ ဆရာဇော်ဂျီက သောမတ်မန်း၊ ဟာမန်း၊ ဟတ်စာ အစရှိသော ကမ္ဘာစာပေဆုရှင်တို့၏ ဝတ္ထုတိုများ ဘာသာပြန်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ (၁၉၇၀) ခုနှစ်တွ် အတွဲနှစ်တွဲခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့သော ‘ဂျာမန်ဂန္ထဝင်စာပေ’ စာအုပ်တွင် စာပေပေါ်ဦးစရေတ်မှသည် နှစ်ဆယ် ရာစုအထိ ထင်ရှားခဲ့သောစာပေများ ပါဝင်ခဲ့သည်။ (၁၉၇၇) ခုနှစ်တွင် ဆရာလှသမိန် ပြန်ဆိုသော ‘ခေတ်သစ်ဂျာမန် လက်ရွေးစင်စာပေ’ ထွက်လာခဲ့ရာ အလွန် ဆန်းကျယ်သစ်လွင်သော ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး အရေးအသားများကို ဖတ်ရှုခဲ့ရပြန်သည်။ ဟာမန်း၊ ဟတ်စာ၏ လက်ရာများကို ဆရာပါရဂူ (သိဒ္ဓတ္ထ)၊ ဆရာမောင်ပေါ်ထွန်း (မာယာ)၊ ဆရာနိုင်ဇော် (ခြေဦးတည်ရာ) အစရှိသဖြင့် ဘာသာပြန်ဆို၍ စာအုပ်များ ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။ ‘အင်္ဂါနွေနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ’ ဆိုသော ဂျာမန်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ် တစ်အုပ်လည်း ထွက်ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ယခုထုတ်ဝေလိုက်သော ‘စကျင်ကျောက်နံရံအိပ်မက်’ မှာ (၁၇၆၀) ခုနှစ်ဖွား ဂျိုဟန်ပေတာဟေဗယ်မှ အစပြုသည်။ (၁၈၈၃) ခုနှစ် ဖွား ဖရန်ခ်ကပ်ဖက်ကာ၊ (၁၈၈၇) ခုနှစ်ဖွား ဟာမန်း၊ ဟတ်စာ၊ (၁၈၉၅) ခုနှစ်ဖွား အန်စ်ယွင်ဂါ၊ (၁၉၂၅) ခုနှစ်ဖွား ဟိန်းဇ်ပွင့်သစ်နှင့် (၁၉၃၄) ခုနှစ်ဖွား မန်းဖရက်ဘီလာတို့၏ လက်ရာများအထိ ပါဝင်သည်။

ဆရာနိုင်ဇော်ဘာသာပြန်သောအနှစ်ယွင်ဂါ၏ ‘ကျွန်
ကျောက်နံရံ’ (On the marble cliff) နှင့် ဆရာမ မမြင့်နိုင် ဘာသာ
ပြန်သော ဖရန့်ခ်ကပ်ဖ်ကာ၏ ‘အိပ်မက်’ (Ein Traun) တို့ကို
စုပေါင်းအမည်ပေး လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်တွင် ပါဝင်သော
ဝတ္ထု တိုအများစုမှာ စန္ဒာ၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ စပယ်ဖြူ၊ ရတနာသစ်
အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းများတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဟာမန်းဟက်စ၏ ‘အမြင့်မားဆုံးတောင်တော်’ မှာ
(Hermann Hesse) ၏ (Autobiographical writings) စာအုပ်မှ
ဖြစ်ပြီး အသစ်ဘာသာပြန်ဆိုလျှင်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ကျွန်ကျောက်နံရံ’ မှာ (Ernst Juenger) ၏ (On the
marble cliff) ဝတ္ထုရှည်ကြီးထဲမှ ကောက်နှုတ်ဖော်ပြထားသော
အပိုင်းအစတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ ဆရာနိုင်ဇော်၏ ဘာသာပြန်
ဆိုမှုများ သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ တဆင့်ပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်ပြီး ဆရာမ
မမြင့်နိုင်က ဂျာမန်ဘာသာမှ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးပြည့်စုံသည်မရှိနိုင်သော ဂျာမန်ဝတ္ထုတိုများ၏
အရိပ်အမြွက်သဘောမျှကို ဤစာအုပ်မှတဆင့် ရိပ်စားမိနိုင်သည်ဆို
လျှင် စိစဉ်ထုတ်ဝေ ရကုဦးနပ်ပေပြီ။

မျိုးဆွေသန်း

“ကျောင်းစာပေ”

၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။

၈၆၆၆

နိဇ္ဇာန်

ဟိန်းစံပွင့်သစ် (၁၉၂၅)	၃
အချိန်ကာလနှင့် လူ့ဗ္ဗိယ	၉
မန်းမရက်ဘီလာ	၂၃
ဒါလျာ	၂၉
အနှစ်ယွင်ဂါ	၃၇
ကျွန်ကျောက်နံရံ	၄၇
ဟာမန်းဟက်စာ	၆၃
အမြင့်မားဆုံးတောင်တော်	၆၇

ဟိန်းဖွင့်သစ်

များသောအားဖြင့် ဂျာမန်မော်ဒန်စာပေပုံသဏ္ဌာန်အားလုံးကို ‘အိပ်စပရက်ရှင်နစ်ဇင်’ ခေါင်းစဉ်ကြီးအောက်တွင် စုပုံထားလိုက်တတ်ကြသည်။

သို့တစေ တကယ့်တကယ်ကျတော့ ‘အိပ်စပရက်ရှင်နစ်ဇင်’ ပုံသဏ္ဌာန်ဆိုတာဘာလဲ။ အင်္ဂါအကျဖွင့်ဆိုပြဖို့ အခက်အခဲရှိသည်။ မူကွဲအမျိုးမျိုး ပေါ်လာမည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ‘အိပ်စပရက်ရှင်နစ်ဇင်’ ထွန်းကားလာခြင်း အကြောင်း ပြောမည်ဆိုလျှင် သရုပ်မှန်ဝါဒနှင့် သဘာဝတ္ထဝါဒတို့ အကြောင်း နိဒါန်းပျိုးရပေလိမ့်မည်။

သရုပ်မှန်စာပေသည် ဆယ့်ကိုးရာစုအတွင်း ထွန်းကားခဲ့သော ရူပဗေဒသိပ္ပံပညာ၊ စက်မှုတော်လှန်ရေးသဘောနည်းနာများအားဖြင့် ရုပ်ဝါဒ အခြေခံသဘောဆောင်သည့် လူကို အားကိုးပြုလျက်နှစ်ဆယ် ရာစု အကူးအပြောင်းမှာ အထွတ်အထိပ်ရောက်လာသည်။

သို့ပါသော်လည်း လူ၏စိတ်ခံစားမှုအပိုင်းနှင့် အဇ္ဈတ္တကို ဖော်ကျူးရာ၌ သရုပ်မှန်ဝါဒတွင် အခက်အခဲရှိသည်။ အသစ်အသစ် တွေ့ရှိလာသော သိပ္ပံပညာ၊ ဒဿနိကနှင့်စိတ်ဗေဒ အမြင်များနှင့် ဆီလျော်မှုမရှိ။ ထိုအမြင်သစ်များထင်ဟပ်ထားသည့် လူ့အဖွဲ့ အစည်းထဲတွင် သရုပ်မှန်ဝါဒ၏ အခန်းကဏ္ဍမှာ သေသိမ်နိမ့် ကျလာသည်။ အကျပ်အတည်းတွေ ရင်ဆိုင်လာရ၏။ တရားသေဝါဒ စွဲကို မလိုလားသည့် အနုပညာရှင်များအားဖြင့် ဂျာမနီတွင် ‘အိပ်စပ ရက်ရှင်နစ်ဇင်’ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ‘အိပ်စပရက်ရှင်နစ်ဇင်’သည် ၁၉၁၀ခုနှစ်ခန့်မှစ၍ လှုပ်ရှားလာခဲ့ရာ အဆင့်အမျိုးမျိုးကို ဖြတ်ကျော် ရင့်ကျက်ခဲ့ရ၏။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး အကြိုကာလတွင် ထိုလူငယ် စာဆို များသည် ကြီးကျယ်ခြင်းနှင့် ဩဇာတိက္ကမတို့ကို အထင်ကြီးခဲ့ကြသော လက္ခဏာရှိသည်။ ၁၉၁၄ ခုနှစ်မှာတော့ ကိုယ်ကျင့် အဘိဓမ္မာပိုင်းနှင့် နိုင်ငံရေးအမြင် ပြောင်းလာသည်။

သူတို့သည် စက်မှုအရင်းရှင်ဝါဒကို ဆန့်ကျင်သည်။ စစ်ကို မလိုလားကြ။ ငြိမ်းချမ်းရေးကို မြတ်နိုးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံသူတို့ အယူအဆမှာ ကမ္ဘာလောကကြီးပြောင်းလဲ ရေးအတွက် ရုပ်ဝါဒနှင့် သိပ္ပံနည်းကျ ဆင်ခြင်ပုံများက မဖော်ဆောင် နိုင်၊ ဝိညာဏဝါဒများသာ စွမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်အထိ တစ်ဘက်စွမ်းရောက် သွားတတ်ကြသော်လည်း အနုပညာ ဖန်တီးမှု ရေစီးကြောင်းပေါ်တွင် ‘အိပ်စပရက်ရှင်နစ်’တို့၏ ဩဇာ လွှမ်းမိုးမှု ကြီးမားစွာရှိခဲ့၊ ရှိဆဲ ဖြစ်ကြောင်း လွန်စွာထင်ရှားပေသည်။

ဟိန်းဇ်ပွင့်သစ်

၉

ကိုယ်ပိုင်ပုံစံအသီးသီးဖြင့် ဖော်ဆောင်ကြရာတွင် ဘာတော့ ဘာရက်ချိက နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုရေး အပြောင်းအလဲများကို အာရုံ ခံစားချက်ဖြင့် မတုန့်ပြန်ခဲ့။ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ခဲ့သည်။ စာဆိုကြီး ရှေးဖရိုဘင်၏ ကဗျာများက ခေတ်သစ်ဂန္ထဝင်ဟန်ဆန်သည်။ ဒါဒါ ဝါဒ အရှိန်အဝါမှာ နှစ်၊ခဏတာအတွင်း ကျဆင်းသွားသော်လည်း ဟန်စံအပ်ကတော့ နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကဗျာစာဆိုတော် ကြီးဖြစ်၍နေခဲ့၏ ။

ဂျာမန်အနုပညာရှင်များသည် ကမ္ဘာစစ်ကြီးနှစ်ခု အတော အတွင်း ကိုယ်ယုံကြည်သည့်ဘက်မှ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျဖြစ်စေ၊ စိတ်ဓာတ်အရဖြစ်စေ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ၏ ။

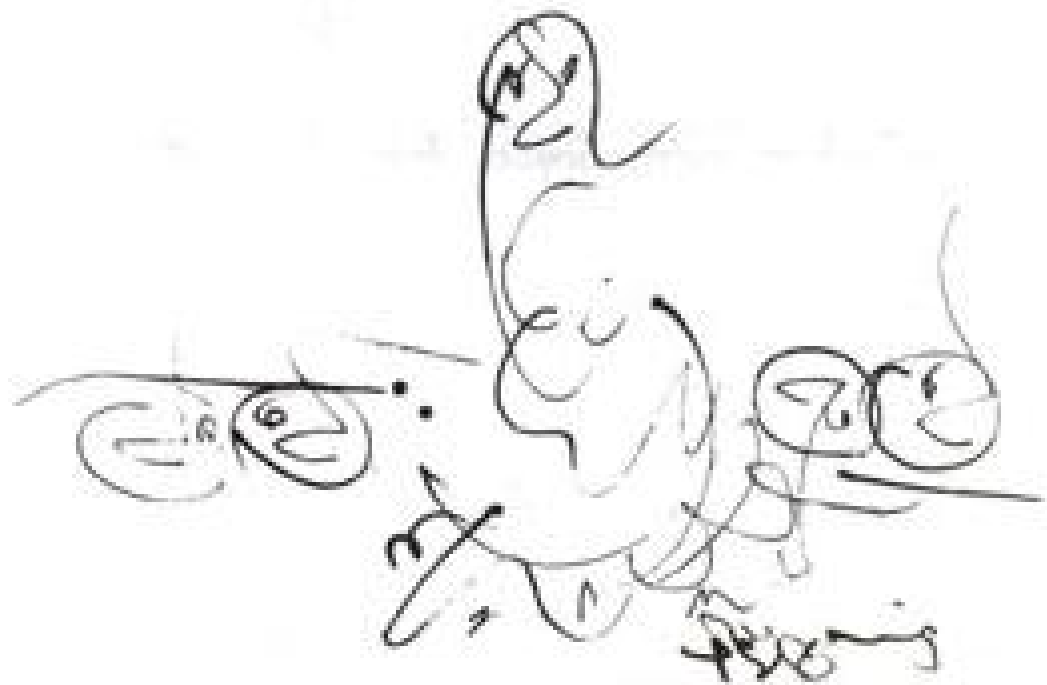
ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးချိန်တွင် ဂျာမန်အယူအဆသစ်၊ ပုံသဏ္ဌာန်သစ်၊ မျိုးဆက်သစ် စာဆိုများစွာ ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။ ထိုလူငယ် စာဆိုများတွင် ‘အိပ်ပရက်ရှင်နစ်ဇင်’ကို လုံးဝစွန့်ပစ်သူ လည်း ရှိသည်။ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အသွင်ပြောင်းလဲ သုံးစွဲသူတွေလည်း ရှိလာကြသည်။

စာဆိုဟိန်းဇ်ပွင့်သစ် (Heinz Pointek) ကို ၁၉၂၅ ခုနှစ်၌ ဆိုင်လီရှားအညာဒေသ ခရစ်ဘော့စ်တွင် ဖွားမြင်သည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသောအခါ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ် တက်ကြွသော လူငယ်စာဆို၊ ဝတ္ထုတိုများ၊ ကဗျာများ၊ စာပေ ဝေဖန် ရေး ဆောင်းပါးများစွာ ရေးခဲ့သည်။ ဘာဗေးရီးယန်း အနုပညာ အကယ်ဒမီမှထုတ်ဝေသော နိုင်ငံတကာစာပေနယ်လည်(Ensemble)၌

နိုင်ဇော်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်လာသည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် လုံးချင်း ဝတ္ထုရှည် **(Die Mitleren Jahre)** ထွက်လာခဲ့၏။ ဂျန်ကိတ်၏ ကဗျာများစွာတို့ကို ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်။ **(Die Furt)** အစရှိသည့် ကဗျာစာအုပ်အတော်များများ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ပေါ်ထွက်လာသော **(Dichterleben)** ဝတ္ထုရှည်ကြီးအတွက် ဘူချနာ စာပေဆု ချီးမြှင့်ခံရ၏။ မြူးနစ်မြို့တော်၌ အခြေချနေထိုင်လျက်ရှိ၏။

ဟိန်ဇ်ပွင့်သစ်၏ ‘အချိန်ကာလနှင့် လူ့ဗေဒ’ ဝတ္ထုတိုကို ဖတ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဂျာမန် အရေးအသာသစ်တို့၏ သဘောသဘာဝကို အရိပ်အမြွက်မျှ ရိပ်စားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

အချိန်ကာလနှင့် ကုက္ကိယ

မိန့်မတစ်ယောက် အမှောင်ထုထဲမှာ ထွက်ပေါ်လာတယ်။
ပိန်ကပ်ကပ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ပိုလန်ဆန်ဆန် အချောအလှသာ။ ဟော
အခုတော့ သူမဟာ ခြံဝင်းကို အပေါ်စီးလှမ်းမြင်ရတဲ့ နောက်ဘက်
အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲလျောင်းချလိုက်ပြီ။

ခြံဝင်းကို တဲရှည်ကြီးတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းထားပြီး တဲရှည်ကြီး
တွေထဲမှာ အခေါင်းတွေ ရှိတယ်။ နံဘေးမှာက ဟာလာဟင်လင်း
မြင်းစောင်းတွေ။

ဟော အခုတော့ သူမဟာ တည်းခိုခန်းရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ
ရပ်လို့နေပြန်ပြီ။ သူမရဲ့နှာခေါင်းပေါက်ဝတွေ အမှောင်ထုထဲမှာ
ပွင့်ကျယ်နေတယ်။ ဒါဟာ လရောင်အလင်း၊ ပြီးတော့ အဲဒီမှာ
ဂုန်လျော်ပင်ရဲ့ရနံ့။

နိုင်ဇော်

အခု သူမအသက် ရှစ်ဆယ်ရှိနေပြီ ဆိုကတည်းက သူမဟာ တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက အသက်နှစ်ဆယ် ရှိကို ရှိခဲ့ရဖူးမယ်။ အချိန် ကာလဟာ နံရံပေါ်က ရုပ်ပုံလိုမျိုး သူမရဲ့ သဏ္ဌာန်ကို ယူမသွားနိုင် တာကတော့ ရှင်းနေရဲ့။

အချိန်ကာလ။ အဲဒါ ပန်းသီးပွင့်တွေ ဝေဆာတာပဲ။ အသင် ပြေးဝင်သွားတဲ့ ဧရာမ နေမင်းကြီးပဲ။ အပြာရောင် ချည်ထည်အင်္ကျီပဲ။ ပထမဆုံးအကြိမ် အသင်ဝတ်ဆင်ပြီးတော့ ငါဖြည်းဖြည်းချင်း ပါးပါး လာ၊ ပါးပါးလာပြီ။ အဆုံးမှာ စုတ်ပြီသွားတဲ့အထိပေါ့။

အချိန်ကာလဟာ အင်မတန်ဗလကောင်းတဲ့ လူထွားကြီး။ သူ့ဆံပင်ထဲမှာ ဆီခဲနဲ့ ဖြူးထားပြီးတော့ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် လက်သည်း တွေပိုင်ရှင်။ ရိုးပြတ် လယ်ကွင်းပြင်တွေရဲ့ အထက်ဘက်လေထဲမှာ သင့်ကို တွဲလောင်းလွှဲ ရွဲဆော့သူ။ အဲဒီနောက် ဒီလူဆီက ပုတ် ထွက်လာပြီးတော့ သင်က လှည့်ကိုက်ပြီးတော့ မိုးကောင်းကင် တစ်ခွင်လုံး ကျိန်ဆဲစကားတွေ၊ တောင်ကြားလမ်းရဲ့ ကျိုးကန့်နဲ့ တူတဲ့ ငှက်တွေနဲ့ ပြည့်လျှံသွားမယ်။ ဒါပေမယ့်လဲ မိုးကောင်းကင် ကတော့ဖြင့် တောင်ဘက်ပိုင်းကို ရွှေ့လျားမသွားတတ်ချေဘူး။

ဒါဖြင့် အချိန်ကာလဆိုတာ ဘာလဲ။

မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ငွေအသာပြာနဲ့အတူ သူမ ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။ ‘ကျွန်မ ရှင့်ကို လယ်တောတစ်ကော၊ နှမ်းဖတ် ဆင် သိုးမွှေးထည်ဝတ်စုံနှစ်စုံ၊ နာရီအကောင်စာတစ်လုံး၊ ပိုးဦးထုပ် တစ်လုံး ဝယ်ပေးမယ်။’ ထိုသူပြန်ပြောတာကတော့ ‘ဆေးပြင်းလိပ်

အချိန်ကာလနှင့် ဣတ္ထိယ

၁၁

ကွာ'တဲ့။ အဲဒီအချိန်နာရီပိုင်းမှာ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ လူသူကင်းမဲ့
သွားတယ်။ လမင်း မြင့်တက်လာတယ်။ ပြီးတော့ အဲသည့်မှာ
ဂုဏ်လျော်ပင်ရဲ့ရနံ့။

သူမ ပျော်ရွှင်နေခဲ့တာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ကား။ ထိုသူနဲ့
သူမ။ လက်မထပ်ခင်စုံတဲ့။ အိမ်အဝင်ဝကို ဖြတ်ကျော်တဲ့ အချိန်
သူတို့တတွေ ဘယ်လောက်ထိအောင် သဘောကျ နှစ်ခြိုက်လိုက်ကြ
မလဲဆိုတာ သိထားနှင့်လို့ပဲ။

အတွင်းထဲရောက်တော့ မှန်အိမ်အိုကြီးများရဲ့ ပုတ်အဲအဲရနံ့။
အရက်ဆိုင်ထဲမှာ ရိုင်.စိုင်း.တဲ့ မျက်နှာနီနီတွေကလွဲပြီး ဘာမျှမရှိ။
တယောတစ်လက်၊ ဗုံတစ်လုံး၊ ဘေ့စ် တယောကြီးကတစ်လုံး၊
သူ့ခြေဖုန်ကို ဆောင့်ဆောင့်ချသွားလိုက်တာ။ သူမရဲ့ စကပ်၊
တံတွေးတွေ၊ အကွက်ကွက် ထွေးချထားတဲ့ ကြမ်းပြင်ကိုလျှော
တိုက်သွားခဲ့။

နံရံပေါ်ကနေ ကိုင်ဇာဘုရင်ကြီး သူမကို ရွှန်းရွှန်းစားစား
ကြည့်နေ။ ကိုင်ဇာဘုရင်ကြီးနဲ့တွဲပြီး သူမ က,ခဲ့တယ်။ သူမရဲ့
ကျောရှင်းသေးသွယ်တဲ့ ဦးခေါင်းကို နောက်လန်ချပြီးတော့ ပြောလိုက်
တာ။ ‘အရှင်ကိုင်ဇာ’တဲ့။ ကိုင်ဇာဘုရင်ကြီးကလဲ ‘ကိုင်ဇာရင်း ဘုရင်မ
ထက်တောင် ပိုပြီး ချောနေသေးတယ်’ တဲ့လေ။

ဒီလိုညမျိုးကတော့ ရှည်လျားသပေါ့။

ဒီည ဘယ်တော့အဆုံး သတ်မလဲဆိုတာကို တစ်ယောက်မျှ
ပြောမပြနိုင်။ ရှိစံမာရီ နှင်းရေမွှေးရွက်တွေရယ်၊ ဆော့ဂျီဆေး သစ်ရွက်

၁၂

နိုင်ဇော်

တွေရယ်၊ ဖတ်ယာ၊ ရွက်တွေရယ်က အကခန်းမကြမ်းပြင်ပေါ်ကို
 ဖုံးလွှမ်းလို့။ လေးလံသော်လည်း ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်နေခဲ့တဲ့ ကိုင်ဇော်
 ဘုရင်ကြီးဟာ မော်ကော်ကာဆယ်စင်း၊ စွတ်ဖာဆယ်နှစ်စင်းနဲ့အတူ
 သူ့ပိုင်စားနယ်မြေကို စွန့်သွားခဲ့ပြီဆိုကတည်းက ညဟာ ရှည်လျား
 ပြီပေါ့လေ။

အကယ်၍သာ သင်နား ကောင်ကောင်ပါးတယ်ဆို သူ့ရဲ့
 ဒပ်ချ်ပန်းဥယျာဉ်ထဲက သစ်ပင်တွေကို အကိုင်ချိုင်းချရင်နဲ့ အပြင်
 အထန် အားရနှစ်သက် ကြည်နူးနေတဲ့ သူ့အသံကိုတောင်မှ ကြား
 ကောင်း ကြားရမယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီည။

ဘယ်လိုမှိသောက်အာရုံကမှ အဲဒီလိုညမျိုးကို ဖျက်ဆီး မပြစ်
 နိုင်ဘူး။ ခုတင်ပေါ်မှာ လျှပ်ပေါ်လော်မှာ ဆန့်ဆန့် လဲလျောင်းနေတဲ့
 သူမကို သေခြင်း ကျေးဇူးကသွားတွေ့တယ်။ အဲဒီ ညရဲ့လှပစွာရဲ့တွဲနေ
 တဲ့ အတ္တားအိုမျက်နှာနဲ့ သူမရဲ့ ခြေဖုန်းများကလဲ ကကြိုကကွက်
 မှာ ခုထိဆောင်ချနေဆဲ။

ဒါပေမယ့်လို့ လူတစ်ယောက်ဘဝ ပြီးသွားပုံက ဘယ်
 လောက်များ မြန်လိုက်ပါသလဲ။

မြင်းတွေနဲ့လှည်းဘီးတွေက ထိုသူ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ် ကြိတ်ချ
 သွားပြီ ထိုသူ့သွားတွေကြားမှာ ပန်းရောင် အမြှုပ်ထလို့။ အဲဒါကိုလဲ
 ခပ်မြန်မြန်ပဲ မေ့ပစ်လိုက်တာပါ။ ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို သူမစိတ်ထဲမှာ
 ထိုသူ ဘိယာလှည်းမောင်သွားပုံကို သတိရ ရလာတတ်ပါသေးရဲ့။

၁၃

အချိန်ကာလနှင့် ဣတ္ထိယ

အသက်လေးဆယ်အရွယ် ယောက်ျား၊ ဖောပွပ္ပ၊ ဆေးပြင်းလိပ်
ကိုဝါးရင်း အသက်လေးဆယ်မှာပဲ နိဂုံးချုပ်သွားတာ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီနှစ်တွေမှာ နောက်ထပ် သားသုံးယောက်
သူတို့မွေးခဲ့ကြသေးတယ်။ ပေါလ်ရယ်၊ ဆမ္မဆင်လို့ သူတို့ခေါ်ကြတဲ့
ယောရယ်၊ ရစ်ချတ်ရယ်၊ ထိုသူနဲ့ သူမ ရခဲ့တာက ကလေးရှစ်ယောက်
မှာ တစ်ယောက်မှ အတိမ်အပါး မရှိခဲ့ဖူးဘူး။

ဒီအကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း သူမ ဒေါသထွက်လာတတ်
ပေမယ့် သူမရဲ့ စိတ်အစဉ်ဟာ ယာတော လှည်းကြမ်းပေါ်မှာ သူမ
ထိုင်နေခဲ့ဖူးတဲ့ မတ်လရဲ့ ညစ်ထေးထေး နေ့ရက်တစ်ရက်ဆီကို
နောက်ပြန် ရွှေ့လျားသွားမိတာချည်းပဲ။

အဲဒီ လှည်းကြမ်းက ငှားထားတာ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့
ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူတို့ဆီ ရှိသမျှက သံမီးဖိုတစ်လုံး၊ ဂျုံမှုန့်နှစ်အိတ်၊
ငှက်မွေးနီခေါင်းအုံ၊ အပုံကြီးတစ်ပုံ၊ ဒယ်အိုးတွေ၊ ခွက်တွေနဲ့ ဇွန်း
တွေပဲ။ လှည်းက မြို့ကို မောင်းသွားဖို့ စောင့်နေတာ။

အို-ဟုတ်ပါတယ်။ ငါတို့မှာ ဆိတ်တစ်ကောင်လဲ ရှိပါသေး
တယ်။ ပြီးတော့ ဟန်ရယ်၊ အဇ္ဈာရယ်၊ ရီလောင်းရယ်က ဆိတ်ကို
လှည်းနောက်ဘက်ထဲ မောင်းသွင်းထားပြီးပြီ။ အဲဒါ ဒုတိယမြောက်
ပုံအောအရှုံးခံလိုက်ရတဲ့ ငါတို့ယာတောပေါ့။ အို- အဲဒီ ပထမယာ
တောမှာတုန်းက သံပုရာပင်တွေ၊ ဆီးဖြူပင်တွေ၊ အုတ်ကျွတ်မိုးတွေနဲ့
အနီထိန်ထိန် စွတ်ဖာဟာလေး။

ဒီလူ ဦးလမ်းစံ လုံကိုင်မြင်းတပ်ကနေ အိမ်ပြန်လာတဲ့အချိန်
 သူ့ရဲ့ အကောင်ဆုံး အချိန်ကာလမှာ ဒီလူရဲ့ဘဝ သွားခဲ့လေပေါ့။
 သူ့အဲဒါမောင်လုံးကို သူကိုင်စွဲ။ ခန့်ထည်ပြီးတော့ ကျစ်လိပ်ထားတဲ့
 နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့။ နွားသိုးတစ်ကောင်လို သန်စွမ်း။ ထိုသူဟာ အရာရာ
 အတွက် အဆင်သင့်ပဲဖြစ်လို့ နေခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့သွေးသောက်တွေနဲ့ အတူနေခဲ့တဲ့ တန်းလျား
 တွေက သူ့ကိုမျက်ဆီပစ်ခဲ့တာ။ မြင်းပေါ်ကကျပြီးတဲ့နောက် နည်း
 နည်းလေး ခြေထောက်ကျိုးဖြစ်။ အရိပ်တွေထဲမှာ ငိုလျှိုးငိုလျှိုးလှည့်ပတ်၊
 သွားကြာထိုးတံကို ပန်းပုထု။ မြင်းတွေနဲ့ဘေးမှာ ထာဝရနေမယ်
 အသင်တွေ့ထင်ခဲ့သူ။ သွားခဲ့လေပြီပေါ့။

သူမဟာ သူမရဲ့ နက်မှောင်ပြောင်လက် ဆံပင်ကို ဖြီးသင်နေ
 တယ်။ လောကကြီးထဲ ရောက်လာအောင် သူမ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့
 ကလေးအားလုံး သူမရဲ့ဆံပင်နဲ့ သူမရဲ့ မျက်ခုံးလှလှတွေချည်ပဲ။
 အခုတော့ ဆံပင်တွေ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ တွဲလောင်ကျနေတာ
 ကပိုကရို။ အခုတော့ ဆံပင်ကို သူမ မဖြီးသင်တော့ဘူး။ ဆံပင်တွေ
 ဟာ ဆီးနှင်းခဲနဲ့ ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ ချုံပုတ်လို။ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေ
 ကတော့ကော။ သူမအိပ်လို့မရတဲ့ အချိန်များကျရင် ကလေးတွေကို
 ခေါ်မိပြီ။ ဟန်၊ အဇ္ဈာ၊ ရှိလောင်း၊ ဆမ္မဆင်၊ အဲလ်စဘက်၊ ပေါင်း၊
 ရစ်ချတ်၊ အလက်ဇန္ဒာ၊ ဘာဂျူစ်၊ ဖရက်အစ်ဝီလဟင်။

ဒီမှာ တစ်ယောက်ပျောက်မနေဘူးလား၊ သူမ စဉ်းစားလို့
 မရတော့ဘူး။ သူမ သွားတွေ ချမ်းခိုက်ခိုက်တုန်နေတယ်။ သူမ
 အတွင်းဘက်ထဲမှာ အရမ်းအေးစိမ့်လို့။

အချိန်ကာလနှင့် ဣတ္ထိယ

၁၅

အဲလ်စ်စဘက်က မီးဖိုထဲမှာ ကော်ဖီမှုန့်ကြိတ်နေတာ။
 ‘ဆမ္မဆင်က သမီးကို ပိုက်ဆံနည်းနည်းပေးလိုက်တယ် အမေ’ သူမ
 အော်ပြောတယ်။ ‘ဆိုင်ခန့်မှာ ရေချိုးဇလုံနှစ်လုံး သူရလိုက်တာ၊
 စကျင် ကျောက်သာအစစ်တွေတဲ့။ ပြီးတော့ မိန်းမတွေလာကြတဲ့အခါ
 သူက အဲဒီမိန်းမတွေခေါင်းကို ပွတ်ပေးတော့ မိန်းမတွေက ‘ရှင်ဆံပင်
 ကတော့ အံ့ဖွယ်ပါပဲ မစ္စတာ’လို့ ဆိုကြသတဲ့ အမေရဲ့။

‘တို့အတွက် လကော်ဖီကောင်းကောင်းလေးတစ်ခွက်လောက်
 ဖျော်ပေးပါ ရှိစလင်းရယ်’

‘ရှိစလင်းတဲ့လားဟင်၊ တကယ်ထဲမှပဲ၊ သမီးပြောမယ် အမေ
 ရဲ့၊ သမီးက အဲလ်စ်ဘက်လေ’

‘မှောင်လွန်အားကြီးတော့လဲ အမေ နင့်ကို မမြင်နိုင်ဘူး
 ကွယ့်။ ဒါပေမယ့် သားလေး မစ္စတာဆမ္မဆင်အကြောင်း အမေ့ကို
 ပြောစမ်းပါဦးအေ၊ ဒီသားလေးကတော့ အမြဲတမ်းလိုလို အမေ့
 အသည်းကျော် အချစ်တော်ဟဲ့၊ ဒီကောင်လေးက တကယ် အနုပညာ
 သည် အစစ်၊ ဟန်းကတော့ သူ့အဖေကြီးလိုပဲ လူကောင် ထွားထွား
 ဝပြဲပြဲ ဦးလမ်စ် လှဲကိုင် မြင်းတပ်သာကြီး ဖြစ်လာပြီ။ တက်ဒက်က
 စာတိုက်နာရီ ကြီးကို သေပေးရတယ်။ အလက်ဇ်က ဗီယင်နာမှာ၊
 ပြီးတော့ အဉ္စာအကြောင်းကတော့ သိပ်မပြောမိလေ ကောင်းလေပါပဲ
 ဟယ်၊ ဒါပေမယ့် သားလေး မစ္စတာဆမ္မဆင်ကတော့ သူ့ရဲ့ထူးဆန်း
 လှတဲ့ ကပ်ကျေးလေးတွေနဲ့’

‘အို---ငြိမ်ငြိမ်နေပါဦးတော့၊ ကော်ဖီက အဆင်သင့်ဖြစ်ပါ
 တော့မယ် အမေရဲ့၊ ကော်ဖီသောက်လိုက်ရင် အမေ နွေးတက်လာ
 မှာပါ မေမေရဲ့၊ ကြည့်ကား’

‘မှောင်လွန်းသကွယ်၊ နာရီခေါင်လောင်းထိုးသံ ကြားရရင် တော့ ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ သိရမှာတဲ့ အဲလစ်စဘက်ရဲ့၊ အမေတာဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲဖြစ်ဖြစ် တက်ဒက်နာရီကြီး ခေါင်လောင်းထိုးသံ ကြားလိုက်ချင်သေးရဲ့’

‘မရှုစမ်းပါနဲ့လေ၊ ဒီနာရီက ခေါင်လောင်းမှ မထိုးတာပဲကို’

‘ခေါင်လောင်းမထိုးဘူးတဲ့လား၊ ဟုတ်လား’

သူမဟာ ဘယ်လောက်များ ချောလိုက်လှလိုက်ပါသလဲ၊ တောင်ရှေ့တစ်ချောင်းလို့။ သူမပရုံးကိုပတ်ပြီး အမြဲရှိလေ့ရှိတာက အံ့စရာ အဝါရောင် ဓာမြိတ်ပန်းပွားတပ် ရှောသဘက်လေ။ ပုလဲ နီတွေ၊ ပယင်းနားသစ်သီးနဲ့ ငွေနားကွင်းတွေ နားမှာကပ်လို့၊ ဘရင်ဂျီ ဝတ်ပြု ဆုတောင်းပွဲ သူမသွားတဲ့အခါကျရင် မနာလိုဝန်တိုတတ်တဲ့ လျှာတွေက ဘယ်လောက်များ ကလစ်ကလစ် လုပ်ကြပါသတဲ့လဲ။ ပြင်ထန်လှတဲ့ ဒုစရိုက်အတွက် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါတောင်မှ သူမ အပြစ် ဝန်ခံ အာပတ်ဖြေခဲ့ဖူးတယ်။

ယိုးအစကနဦးကတည်းက ဟောဒီ အေးမြကြည်လင်တဲ့ မိုးရွာ သွန်းခြင်းဟာ သူမကိုယ်အတွင်းထဲမှာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် ကခုန်ခြင်းဟာ ကောင်ကင်ဘုံပဲ။ မျက်လုံးအားလုံး သူမအပေါ်မှာ။ သူတို့ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ရမ္မက်ဇောနဲ့ နက်မှောင်လာကြ။ ဒါပေမယ့် သူမကိုယ်ထဲ ကနေ မီးတောက်မီးလျှံတွေနဲ့ တုန်ပြန်ဖို့ ကြိုးစားမိမိချင်း အဲဒီ မိုးရွာသွန်းခြင်းက ငြိမ်သက်ပစ်လိုက်တာ။ သူမ ရယ်မောပြီးတော့ တေးဆိုပြီးတော့ ညည်ညူလိုက်နိုင်တာ လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆို့ သွားတဲ့အထိပဲ။ ဒါပေမယ့် သူမကိုယ်ကိုယ်ကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ

အချိန်ကာလနှင့် ဣတ္ထိယ

၁၇

မချစ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ သူမကို မေ့လိုက်စမ်းပါ အကောင်ယုတ်ရဲ့၊ ငါဟာ အမေဆိုး ဟုတ်မဟုတ်ကိုလေ။

‘ငြိမ်ငြိမ်နေပါ၊ ဒါမှိုရွာနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ကိမ်တွေတင်ပဲ’

‘အဲသမ္ပ နင့်အတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက်တဲ့။ ကလေးဆယ့်တစ်ယောက်၊ ဟန်ရယ်၊ ရီလောင်းရယ်၊ သူတို့တစ်တွေ ဆဗ္ဗဆင်လို့ ခေါ်တတ်ကြတဲ့ ယော့ရယ်။ ပြီးတော့ အချိန်ကာလရယ်။

ပထမဆုံး အသစ်ပြေးဝင်သွားတဲ့ ဧရာမနေမင်းကြီး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ အဲဒီနောက်တော့ ပြတင်ပေါက်ရှေ့တည့်တည့်က တဲရှည်ထဲမှာ အခေါင်းတွေ၊ ပြီးတော့ တစ်ပြိုင်နက် အရက်ဆိုင်ထဲမှာ ကိုင်ဇာဘုရင်ကြီး။ ဒါတွေအားလုံး သူမပတ်ပတ်လည်က ဝိုင်းဖို့မီးကြ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း လှိုင်းဂယက်လေးတွေ။

သူမ လှမ်းယူလိုက်တဲ့ ပေါင်မုန့်က လှည်းဘီးလောက်ကိုကြီးတယ်။ ပေါင်မုန့်ကို ရင်ဘတ်မှာဖိပြီးတော့ သိမြင်ပြီးတော့ဒါကိုဝေမျှပေးခဲ့တယ်။ အခုတော့ အလင်းရောင်တွေ အဲဒီအမြင့်ထက်မှာ လင်းနေပြီ။ တံခါးပေါက်တွေ အပြင်ဘက်က သူတို့ကို အတွဲလိုက်သိမ်းထုတ်ဖို့ အချိန်ကျပြီ။ ပုကွကွ သူတောင်စာလေးတွေ။ မြန်မြန်လာ၊ ပင်မရေထွက်ပေါက် အသစ်စက်စက်အောက်က မြောင်းထဲမှာ မင်းခြေထောက်ကိုဆေး။ ဒါပေမယ့်လဲ ဟော အခုတော့ သူမရဲ့ ကုတင်အောက်မှာ ကြောင်တစ်ကောင် ကြည်နူးစွာ ဝမ်းခေါင်း တုန်ခါသံ ပေးနေတာကလွဲပြီး တခြား ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့ဘူး။

ပြီးတော့ အဲလစ်စဘက်က မီးဖိုချောင်ထဲမှာ။ ပြက္ခဒိန် စာမျက်နှာတစ်ရွက်ကို ဖြဲလိုက်ဖို့ လအဲလစ်စဘက် မမေ့ဘူး။ နေရာတစ်ခုလုံး ကြောင်တွေနဲ့ပဲ ပြည့်သိပ်နေတော့တာ။

သူမဟာ သူမရဲ့ မြေတွေကိုတောင်မှ မမှတ်မိတော့ဘူးလို့ တစ်ယောက်ယောက်က လေသံလေးနဲ့ တီးတိုးပြောလိုက်ရဲ့။ မှောင် နေပုံ အဲသလောက်ကိုပဲ။

နောက်ဘေးဘက် ခြံဝန်းပတ်လည်က မြင်းစောင်းတွေ ဟာ လာဟင်းလင်း ဖြစ်နေတာ။ ပြတင်းပေါက်ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့် တဲရှည် ထဲက အခေါင်းတွေလိုပေါ့။ မြင်းပုအိုတွေ နံရံဘက် လှည့်လှည့်ပြီး နှာမူတ်တုန်းပဲလား။

ငါတစ်ယောက်တည်း နေပါရစေဟယ်။

သူမ ဘယ်တုန်းကမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မဖတ်ဖူးဘူးဆိုတာ အမှန်တကယ်ပါပဲ။ ပြီးတော့ အင်မတန် ထူးခြားလှပတဲ့ နတ်ဖုရားမ တစ်ပါးဟာ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှတဲ့ ခြေထောက်ကျိုး နတ်သား တစ်ပါးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခံဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဘယ်တုန်းကမှ မကြာခဲ့ဖူး ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟော အခုတော့ ဒီအချိန်မှာ သူမ လင်ယောက်ျား အကြောင်း ထပ်တစ်ခါစဉ်းစားဖို့ အချိန်အခါကောင်း ဆိုက်ရောက်ခဲ့ ပြန်ပါပြီ။ ဘာအတွက်ရယ်ကြောင့်များ ငါဟာ အချောအလှ ဖြစ်နေ ရတာလဲဟင်။ ဒီလိုဆိုလဲ လာခဲ့လေ။

အင်မတန် တောင့်တင်းစွာနဲ့ အေးစက်စွာ ထိုသူကို သူမ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့တယ်။ ထိုသူလာတာ ခလုတ်တွေတိုက်လို့၊ အလဲလဲ အပြိုပြို၊ အင်မတန် အပြန့်ကျယ်ပြောတဲ့ အမှောင်ထုကြီး၊ လူတစ် ယောက်။ သူမ ခြေဖနောင့်တွေကို ဆောင့်ဆောင့်နင်းနေခဲ့တယ်။

ဟော အခုတော့ သူတို့တွေ တဝီ၊ဝီ၊နေအောင်ပတ်ချာလှည့်ပစ် ကြတော့မယ်။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် လဲကျသွားတဲ့အထိ

အချိန်ကာလနှင့် ဣတ္ထိယ

၁၉

ပေါ့။ ဟော တစ်ယောက်ပြီးပြန်တော့ ဟောတစ်ယောက်၊ ပြီးပြန်တော့
ဟောတစ်ယောက်။ သူမ အသက်ထွက်လာတဲ့အထိ ကရတော့မယ်။
ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ၊ သူမရင်ခွင်ထက်မှာ ချိုးချိုးချင်ချင် မြည်
နေကြတာ အေးမြကြည်လင်တဲ့ မိုးရွာသွန်းခြင်း။

နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အသံတစ်သံ ကြားဖြတ်ဝင်လာ
တယ်။

ဒါဘယ်သူလဲ။

ရီလောင်း၊လာ။

ငါတစ်ယောက်တည်း နေပါရစေဟယ်။

အဲသမှာ ဧရာမနေမင်းကြီး။

ငါက အဲဒီအထဲကို ပြေးဝင်သွားနေတာ။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ၊ ဘာမှာယွင်းလို့လဲ’

‘ဒါ မနာကျင်ဘူးကွယ်’

Heinz Pointek ၏ The Time and The Woman

မန်းဖရက်ဘီလာ

တတိယ ရိုက်ချီနိုင်ငံတော်တွင် ဂျာမနီ၏ အစဉ်အလာ စာပေ ဘဝကဏ္ဍလုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဟိန်းရစ်ချ်နှင့် သောမတ်မန်းတို့လို အထင်ကရ စာဆိုကြီးများ ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာ သွားကြသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား ရောက်နေနှင့်သည့် စတီဖန်ဂျော့ချ်တို့ ကလည်း ပြန်မလာတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီ။ ထုတ်ဝေမှုအချို့ မဖြစ်နိုင်။

အမျိုးသားဆိုရှယ်လစ် စာရေးဆရာများ အကြောင်းကလဲ များများပြောစရာမရှိ။ သွေနှင့်မြေဆီ စာပေဂိုဏ်းသားများအနက် ကိုလ်ဘင်ဟေယာ၊ ဖရိုဒရစ်ဘလစ်နှင့် ဟန်စ်ဂရင်းတို့မှာ စာပေပါရမီ ဓာတ်ခံရှိသော်လည်း နည်းပါးသည်။

စာရေးဆရာ အနည်းငယ်အနက် ဟန်စ်ကာရိုစာ၏ ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကိုတော့ ထူးထူးခြားခြား ပြောရမည်။ ရိုးရာ အစဉ်အလာထဲမှောင် ပုဂ္ဂလိက တန်ဖိုးသတ္တိ ပေါ်လာပုံ။ အဇ္ဈတ္တ၏ ရင်မြစ်ထဲမှ ကြွယ်ဝသော ခွန်အားရှိပုံကို ဖော်ပြနိုင်ခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသောအခါ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ချွတ်မြို့ကျခဲ့သမျှ ပြန်၍ပြင်ဆင်ခဲ့ကြပြီး စာပေဘဝကန်ရလုံး၌ အသက်ဓာတ်အာ၊ ပြန်ဝင်လာအောင် အချိန်နည်းနည်းတော့ ယူခဲ့ရသေး၏။ ဂျာမနီနိုင်ငံပြင်ပမှာ ထုတ်ဝေခဲ့ကြသော အထင်ကရ စာဆိုကြီးများ၏ လက်ရာတွေပဲ မြင်ကွင်းကို လွှမ်းမနေသည်။

ကဗျာဆရာမ ဂါထရုကိုလမာ (၁၈၉၄-၁၉၄၃)၏ ကဗျာတွေက စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဒီရေလှိုင်းများထဲမှ အာကောင်းသော နိမိတ်ပုံတွေနှင့် အပီအပြင် ရေဖွဲ့ထားကာ တွေ့ရ၏။ အခြားလစ်ရစ်ကဗျာစာဆိုများဖြစ်ကြသော ဂျက်ဆီသော၊ မက်ဇ်ဟမန်၊ နစ္စ၊ အဲလ်စ်လာ စကားရှုလာနှင့် ဖရင့်ဇ်ဘိုမန်၊ စကီန်းနားတို့သည် စစ်ပွဲပြီးတော့မှ လူသိထင်ရှား ဖြစ်လာသည်။

ကာဖကာ၏ စာပေလက်ရာများလည်း ယခုတော့မှ ဖောဖောသီသီ ထုတ်ဝေခွင့်ရသည်။ ကာဖကာ၏ သြဇာလွှမ်းမိုးခံရ စာရေးဆရာများအနက်ဟာမန်၊ ကာဆက် (၁၈၉၆-၁၉၆၆) အရေးကြီးသည်။ စစ်ပွဲဒဏ်ကြောင့် အသက်တိုခဲ့သူ စာရေးဆရာများစွာတို့အနက် စကားပြေ အရေးအသာ နိုင်နင်းလှသော ဖီးလစ်ဟတ်လော့ (၁၉၁၃-၁၉၄၅)နှင့် အိတ်စပရက်ရှင်းနစ်ဇင် ပုံစံတွေကို ပြန်ထင်ဟပ် ရေးတတ်သူ ဝုလ်ဖဂန်ဘော်ချက် (၁၉၂၁- ၁၉၄၇) တို့ ပါဝင်သွားသည်။

စစ်ကိုကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သော လစ်ရစ်ကဗျာစာဆိုများအနက် ဘာဂျင်ဂရုအင် (၁၈၉၂-၁၉၆၄)အာရ်၊ အေ၊ ရှူဂီဒါ (၁၈၇၈-၁၉၆၂)

ဟာမန်းဟက်စ် (၁၈၇၇-၁၉၆၂)၊ အက်ဖ်(ရီ)ယွန်ဂါ(၁၈၉၈) တို့က
ဝိညာဉ်သံစဉ် ညီညွတ်မှုအတွက် ကြိုးစားရှာဖွေကြပုံကို အလေးပေး
ရေးဖွဲ့သည်။ ဝီလဟင်လာမန်း(၁၈၈၂)လို အသက်ကြီးရင့်သော ကဗျာ
စာဆိုကြီးမှာလဲ စစ်ပြီးခေတ်ကျတော့မှပဲ လူသိထင်ရှား ဖြစ်လာသည်။
သူ၏ ဘာသာဗေဒ စမ်းသပ်တီထွင်မှုများ နှောင်းလူတို့အပေါ် သြဇာ
လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့သည်။

အဒ်ဘော့ဘာရ်မန်း (၁၉၆၂)၊ ဂွန်ထာအိရ် (၁၉၀၇)၊
ကာလ်မဂ္ဂနပ်စ်အင်စင်ဘာဂျာ၊ ဝေါလတာ ဟောလာရာ၊ ကာလ်ကို
ရိုလော့၊ ဟိန်းဇ်ပွင့်သစ် အစရှိသော စာဆိုများက ခေတ်၏ ဝေဝါ၊
သောအတွေ့အကြုံများကို စမ်းသပ်တီထွင်မှု စာပေပုံသဏ္ဌာန်များဖြင့်
ဖော်ကျူးကြသည်။

နီမိတ်ပုံများ၊ ဥပမာစကားများ၊ ဝါကျများသည် အဆက်အစပ်
ကင်းမဲ့သယောင် အပြတ်ပြတ် အတောက်တောက် ဖြစ်နေတတ်
သည်။ ရစ်သမ်မိစေ့ကပ်မှုကို သူတို့မရှိပါ။ ကျိုးကြောင်း ဆင်
ခြင်မှုနှင့် တက္ကဗေဒသဘောထက် ရင်တွင်ထင်ဟပ်ချက်နှင့် အတွေ့
များကို ပို၍ အားကိုးသည်။

ယင်းအစဉ်အလာဖြင့် ကျော်စောတိက္ကမ ရလာသော ကဗျာ
စာဆိုကတော့ ပေါလ်စီလင် (၁၉၂၀) ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ ကဗျာဆရာမ
ခရစ္စတင်လာဗန့် (၁၉၁၅) ကတော့ တမူ ကွဲပြားသည်။ သူမ၏
အဇ္ဈတ္တဗျာပါဒများကို ဖော်ကျူးရာတွင် ရှေးဆန်ဟန်ရှိသော်လည်း
အသံအလွန်သာယာသော ကဗျာပုံစံများကို သုံးစွဲပြခဲ့သည်။

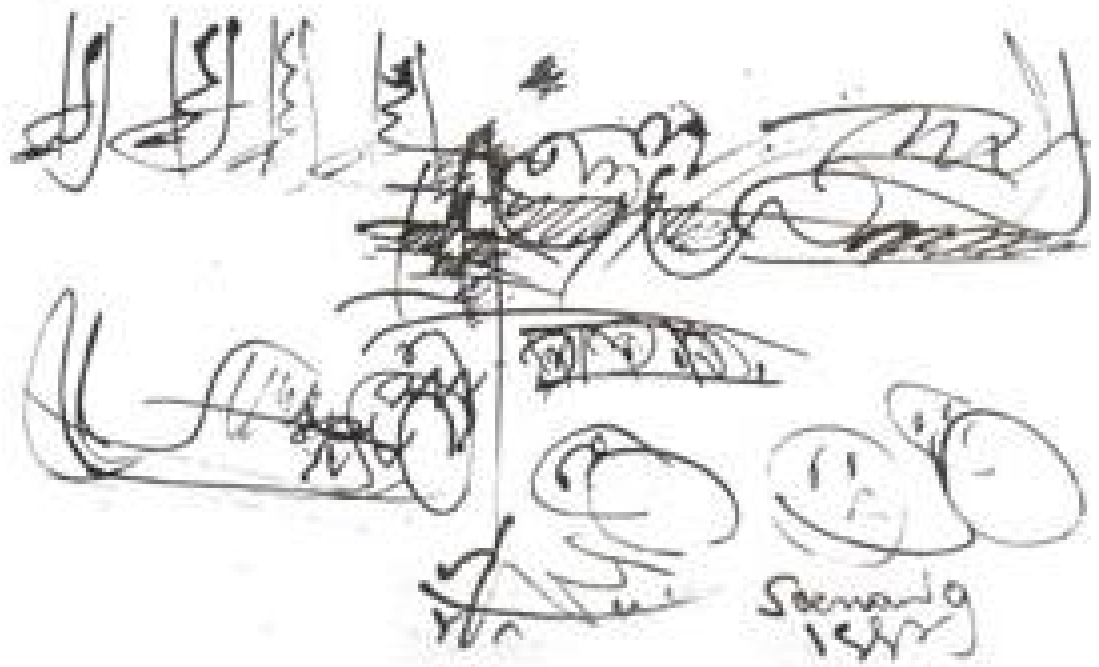
၂၆

နိုင်ဇော်

အရှေ့ဂျာမနီ ကဗျာစာဆိုများအနက် ပီတာဟာချဲ (၁၉၃၀) ၏ ကဗျာတွေက ဂရိကဗျာများနှင့်ဆင်သည်။ သဘာဝနှင့် ကျေလက် တောင်သူဘဝများကို ရေဖွဲ့ရာ၌ လွန်စွာ ပီပြင်သည်။

မျိုးဆက်သစ် ဂျာမန်စာရေးဆရာများအနက် မန်ဖရက်ဘီလာ သည် အရေးပါသော ဖန်တီးမှုများပြုခဲ့သည်။ ၁၉၃၄ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင် သောကြောင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးချိန်တွင် အသက်ဆယ်နှစ် ကျော်ရှိလေးဝဲရှိသေးသည်။ အရှေ့ဘာလင်နှင့် ပရင်တွင်နေထိုင်သည်။ မန်ဖရက်ဘီလာ၏ ဝတ္ထုများ၊ ဆောင်းပါးများ၊ ပြဇာတ်များကိုရှုရှာ၊ ချက်၊ ဟန်ဂေရီ ဘာသာစကားမျိုးစုံဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း ခံရသည်။ ဘီလာ၏ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီးဖြစ်သော ပုလင်းထဲက သဘောသား (၁၉၆၃) ဝတ္ထုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုပြီး လန်ဒန်မြို့၌ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ် ထုတ် ဝေခဲ့ရာ ‘ဒါလျာ’ ဝတ္ထုတိုလည်း ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

* * *

ဒါလျာ

ဒါလျာဆိုသော စကပ်တို့တို့ ဒူးခေါင်၊ပြောင်လက်လက်နဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဟုတ်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း
ဖယောင်၊တိုင်စင် အထက်ဘက်က ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ ဒါလျာဟာ
ဖလန်နယ်ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ လူငယ်လေးနဲ့တွဲလျက် ကောင်မလေး
လည်း ဟုတ်နေပြန်ပါရော။ အဲဒီလူငယ်လေးနဲ့တွဲပြီး သူတို့လမ်း
လျှောက်သွားကြတာ ပင်လယ်ဘေးက စင်္ကြံလမ်း သို့မဟုတ် ဆိပ်ခံ
တံတားဖြစ်မယ့် ပျဉ်ချပ်ပြားတွေကို ဖြတ်လို့ပေါ့။ ဒါလျာရယ်နေ
ပေမယ့် ဒါလျာ ဘာကြောင့်ရယ်နေသလဲဆိုတော့ သူ ဓာတ်ပုံအရိုက်
ခံရလို့ ဒါမှမဟုတ် သူ့နဘေးက လူငယ်လေးက သူ့လက်မောင်းကို
ဆွဲဆိတ်လိုက်လို့ဖြစ်မယ်။ သူတို့နောက်ဘက်က မိန့်ကလေး
သူငယ်ချင်း သို့မဟုတ် အပေါင်းအသင်းတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်
နေတာ။ သူရယ်နေပုံက ဓာတ်ပုံဆရာကို ဒါလျာနဲ့ ဖလန်နယ်ဝတ်စုံ
ဝတ်ထားတဲ့ လူငယ်လေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဖို့ လှမ်းခေါ်နေဟန်။

ဒါလျာက သေလည်းသေနေပြီ။ ဘုရားသခင် မယ်တော်နံဘေးက
 ဓာတ်ပုံထဲမှာ ဒါလျာလည်းပဲ အဖြူရောင်အဝတ် လွှမ်းခြုံပြီးတော့
 သေနေတာ။ ဒါလျာ လက်တွေကို ပိုက်ထားတာ ဘဏ္ဍာစုံက
 လက်တွေပိုက်ပေးလိုက်လို့။ ဦးတို့ဒီရောက သူ့မျက်လုံးတွေကို ပိတ်
 ပေးလိုက်တာ။ စကပ်တိုတိုနဲ့ ဒါလျာရပ်နေတာ စည်းရိုးနားမှာ။
 သရိုက်ကုန်းမှာ။ ပြီးတော့ သူ့ညာဘက်ခူးခေါင်က ကွန်ကရစ်တိုင်
 လုံးအသစ်ကို ဖိကပ်ထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဒါလျာဟာ ဖလန်နယ်
 ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ လူငယ်ကလေးနဲ့ မြက်ရိုင်းပြာ ယာကွင်းထဲမှာ
 လည်းလဲလျောင်းနေသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်လူငယ်ကလေးနံဘေးမှာ
 ဒါလျာလဲလျောင်းနေတာ အဖြူစွတ်စွတ်အဝတ်ပေါ်က မိုးပြာရောင်
 ခေါင်ကလာထဲမှာ။ ပြီးတော့ ဦးတို့ဒီရောနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးက
 ရွှေပိန်းချအဖုံးနဲ့ ပိတ်လိုက်ပြီ။ ဒရိုင်ဘာလာလို့ ခေါင်ကလာကို
 မြင်းရထားတွဲပေါ် သူတို့တင်ဖို့ကူညီတယ်။ ဒါလျာဟာ စက်ဘီး
 ကလေးကိုနင်းပြီး မြို့ကို ဖြတ်သွားခဲ့သေးတယ်။ ဒါလျာအတွက်
 ဒီနေ့ ဦးတို့ဒီရောက ဖယောင်းတိုင်အားလုံး ထွန်းညှိခဲ့ပါတယ်။

ဟောဒီ စီးကရက်သောက်ကြဗျာလို့ ဦးတို့ဒီရော ပြောခဲ့တယ်။
 ဟောဒီ စီးကရက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သက်တမ်း ရှိပါပြီ။ ဟောဒီ
 စီးကရက် အနံ့ပြယ်နေခဲ့ပြီလား။ ဒီစီးကရက်ကို ဒီပလိုမက်လို့ ခေါ်
 ကြတယ်။ ဘူးထဲမှာ ကြည့်ပါဦး။ အဲသမှာ ဘူလဂေးရီယန်ဘုရင်ရဲ့
 ရုပ်ပုံ။ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ပုံပေါ့။

ဒီကနေ့ည နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ထန်းပင်နှစ်ပင်ကြားမှာ ဒါလျာ
 ကခုန်ခဲ့တယ်။ ဒါလျာဟာ ကချေသည်လည်း ဟုတ်သေးတယ်။

သူ့ဝတ်စုံကို တင်.တင်.ဝတ်လို့၊ ဒါလျာ လဲကျသွားတော့ ဦးတို
 ဒိုရောက ဒါလျာမျက်လုံးတွေကို ပိတ်ပေးခဲ့တယ်။ အသုဘမြင်.ရထား
 ဒရိုင်ဘာက လက်တွေကို မြင်ပုတွေအပေါ် ပွေ့ထားခဲ့ပြီ။ ဘုန်းတော်
 ကြီးက သူ့ဦးထုပ်ကိုပြန်ဆောင်၊ သူ့စီးကရက်အပေါ် ကျဆင်းလာမဲ့
 မိုးရေစက်တွေကို ဟန့်တာ.ဖို့ ထီးကိုမြှောက်လိုက်တယ်။ သူ့သောက်တဲ့
 စီးကရက်က သက်တမ်းနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပြီ.တော့ အနံ့ပြယ်နေပြီ။
 ဖလန်နယ်ဝတ်စုံနဲ့ လူငယ်ကလေး။ သူ အခုဘယ်သူနဲ့ တွဲပြီ.တော့များ
 ကနေမလဲ။ ကျွန်တော်သိပါတယ်လေ၊ အဲဒါ ဓာတ်ပုံဆရာကို လှမ်း
 ခေါ်နေခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး.သူငယ်ချင်းပဲပေါ့။ ဘဏ္ဍာစိုး.ဟာ ဟောဒီ
 တစ်လမ်းလုံးက မျက်လုံး.အာ.လုံးကို ပိတ်ပေးခဲ့တယ်။ ဦးတိုဒိုရောက
 သူ့ဖိနပ်တွေ ပေါလစ်တိုက်ရအောင်လို့ သောကြာညနေခင်းမှာ ထွက်ခဲ့
 တယ်။ ဩလီဇာ ပိုဆီတာနို လမ်းပေါ်ကဆိုင်ထဲ သူ လမ်းလျှောက်ပြီး
 ဝင်သွားတယ်။ ဒါလျာက ခေါင်မိုးဥယျာဉ်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေ
 တာ။ ဒေါ်ကြီး တိုဒိုရောက သွားစိုက်ဆရာဝန်ဆီ သွားလေရဲ့။
 ဦးတိုဒိုရောက မင်းမှုထမ်းတစ်ယောက်နဲ့ အပေါင်း.အသင်း.ဟောင်း
 တစ်ယောက်ကြာ.က ကုလား.ထိုင်အမြင့်မှာ ထိုင်လို့ပေါ့။

ဟောဒီစီးကရက် သောက်စမ်းဗျာလို့ ဦးတိုဒိုရောက သူ့
 အပေါင်း.အသင်း.ဟောင်းကို ပြောခဲ့တယ်။ ဒါလျာက ခေါင်မိုးဥယျာဉ်
 လက်ရမ်းပေါ်မှာထိုင်နေတာ။ မင်းမှုထမ်းက သူ့ညာဘက် ဆွတ်ဖိနပ်
 ကို ဖိနပ်တိုက်သမားဆီ ထိုးပေးလိုက်တယ်။ ဖိနပ်တိုက်ဆိုင်ထဲက
 ရှိရှိသမျှ ကုလား.ထိုင်တွေပေါ်မှာ အရွယ်ရောက်ပြီး.သား လူကြီး.ကြီး
 မာ.မာ.တွေထိုင်နေကြပြီ။ စီးကရက်သောက်နေကြတယ်။ လောက်စပီ

၃၂

နိုင်ဇော်

ကာက ဟူရကီဂီတသံကို နားဆင်နေကြတယ်။ ဒါလျာဟာ ကျောင်းသူလေး။ အထက်တန်းကျောင်းဦးထုပ်နဲ့ ဝက်မြီးဆံပင်မှာ ဖဲကြိုးလေးချည်လို့။ အောင်လက်မှတ်ကို လက်ထဲကိုင်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ လေယာဉ်ပစ်အမြောက် ပစ်လိုက်။ ဒါလျာက ခေါင်မိုးဥယျာဉ်လက်ရမ်းပေါ်မှာ ထိုင်နေတာ။ မင်းမှုထမ်းက ဦးတိုဒိုရော့ကို လေယာဉ်ပစ်အမြောက်ရဲ့ ပြောင်းဝအရွယ်နဲ့ စွမ်းပကားကို ပြောပြနေတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးက ဒရိုင်ဘာကို နားရင်းပိတ်တီးပစ်လိုက်တာက သူနဲ့အတူ ဘောက်ဆူးငွေကို မခွဲဝေလို့ပေါ့။ ဘူလဂေးရီးယန်း ဘုရင်အနေနဲ့ သူဟာ ညာဘက်အိတ်ကပ်ထဲကို ရောက်နေသလား။ ဘယ်ဘက် အိတ်ကပ်လားဆိုတာ မသိတတ်တော့ဘူး။

ဘူလဂေးရီးယန်းဘုရင် ဂရုကိုပဲ မစိုက်ဘူး။

ခေါင်မိုးပေါ်က ဒါလျာ ဆင်းလာတယ်။ လှေကားပေါ်မှာ နည်းနည်းလေး ခလုတ်တိုက် လဲပြိုလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဏ္ဍာစိုးက သူ့အပေါ်ကို ပန်းခွေစွပ်ပြီးနေနှင့်ပြီ။ ပြီးတော့ ဦးတိုဒိုရော့နဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတို့ ခေါင်းတလားအဖုံ့ကို တွန်းပိတ်လိုက်တဲ့အခါ အရာရာအားလုံးကို ဒါလျာ မေ့ပစ်လိုက်တော့တယ်။ လေးထပ်ကနေ မြေညီထပ်ကို ဆင်းလာတဲ့တစ်လမ်းလုံး ဒါလျာ ရယ်လာလိုက်တာ။ လေယာဉ်ပစ်အမြောက် တဖျောက်ဖျောက်မည်သံ။ ဒါလျာ ကျောင်းပွဲတော်က ကျောင်းအလံအောက်မှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး သီချင်းဆိုနေတာ။

သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဖလန်နယ်ဝတ်စုံနဲ့ အပြေးဘောင်းဘီတို့နဲ့ လူငယ်လေး မတ်တပ်ရပ်ပြီး သီချင်းဆိုနေတာ။

ဒါလျာ

၃၃

ဖိနပ်တိုက်သမားက ဦးတိုဒိုရောရဲ့ ရှူဖိနပ်ခွာတွေ နည်းနည်းလေးချောင်နေတာ သတိပြုလိုက်မိတယ်။ အပေါင်းအသင်းဟောင်းကြီးကတော့ ဦးတိုဒိုရောရဲ့ ရှူဖိနပ်အရွယ်နဲ့ လေယာဉ်ပစ်အမြောက်ဝအကျယ် အရွယ်အစားတွေကို နှိုင်းယှဉ် ပြက်လုံးထုတ်နေရဲ့။ မင်းမှုထမ်းက တူရကီဂီတသံနဲ့ ချိန်ကိုက် ပေါ်လစီတိုက်ပြီးသား ဘွတ်ဖိနပ်ကို လှုပ်နေတယ်။ ဒါလျာက ဖလန်နယ်ဝတ်စုံနဲ့ လူလေးဆီသွားတယ်။ လူငယ်လေးက သြလီဇာ ဇာဘိုးရစ်လမ်းမှာနေတာ။ ဒါလျာလျင်လျင်မြန်မြန်ပဲ ပြေးသွားတာများ ဒရိုင်ဘာရဲ့ မြင်းပုတွေ မြင်းရထားစောင်းရောက်အောင် မြင်းရထားကို ဆွဲပြေးသလိုမျိုး မြင်းစားဂျုံကို သူတို့စားကြပြီးတော့ သူတို့မျက်လုံးတွေကိုပိတ်ကြ။ ပြီးတော့ သူတို့ တစ်နေ့သောအခါချရင်ဖြင့် လက်ထပ်မင်္ဂလာလှည်းကို သူတို့ဆွဲရဦးမှပဲလို့ ထင်မှတ်နေမိကြသေးတယ်။ ဒါလျာဟာ ဖွေးဖွေးဖြူဆွတ် မင်္ဂလာသတို့သမီး။ မွဲပြာရောင် ဖြူဖျော့။ ကုတင်ပေါ်မှာ ပန်းခွေနဲ့အတူ လဲလျောင်းနေတယ်။ မင်္ဂလာသတို့သားလည်း အသက်မဲ့လို့ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေနဲ့ ကခုန်မနေဘူး။ ဖလန်နယ်ဝတ်စုံနဲ့ လူငယ်ကလေး သူ့ကိုယ်သူ အနာတရလုပ်ပစ်လိုက်တာ။ မင်းမှုထမ်းရယ်။ မျက်နှာပေါ်ကို နင်းလိုက်တာက ပေါ်လစီတိုက်ထားတဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်။ ဒါလျာရောက်လာတာ အရမ်းကိုနောက်ကျတယ်။ ဖလန်နယ်ဝတ်စုံလေးနဲ့ လူငယ်လေးရဲ့ တံခါးဝ။ ဘူလဂေးရီးယန်းဘုရင်ရုပ်ပုံနဲ့ စီးကရက်ကိုသောက်ပြီး၊ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ မင်းမှုထမ်း၊ သင်းရနဲ့နဲ့ ပြည့်စုံမွှေးကြိုင်တဲ့စီးကရက်။ စွမ်းပကာပြည့်ဝတဲ့ စီးကရက်ပါပဲဗျာ။ ဦးတိုဒိုရောရဲ့ အပေါင်းအသင်းဟောင်းကြီး အဲသလိုပြောပြီး မင်းမှုထမ်းကို ဖြတ်ထွက်တဲ့အခါ ဦးထုပ်ချွတ်လိုက်ပါသေးတယ်။ ဦးတိုဒို

ရောက သူ့ဖိနပ်ခွာကို ခိုင်အောင်တပ်ခိုင်းတယ်။ ကုလားထိုင်အမြင့်မှ သူထိုင်နေတာ သိုးမွေ့ခြေအိတ်အပြာကိုဝတ်လို့။

ဒေါ်ကြီး တိုဒိုရော သွားစိုက်ဆရာဝန်ဆီက အိမ်ပြန်လာခဲ့ပြီ။ ဒါလျာ ပြတင်းပေါက်မှ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကားတွေကိုလက်ပြနေတာ မင်းမှုထမ်းက ဒရိုင်ဘာကို ဘောက်ဆူငွေ ရက်ရက်ရောရော ပေးခဲ့တယ်။ မြင်းပုတွေကို ကြာပွတ်နဲ့ရိုက်ဖို့။ ဖလန်နယ်ဝတ်စုံနဲ့ လူငယ်ကလေးကို ကောင်းမွန်စွာသင်္ဂြိုဟ်ဖို့၊ ဒရိုင်ဘာက သူရတဲ့ဘောက်ဆူငွေကို ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ ဝေမျှရမှာပေါ့။ အနက်ရောင်မြင်းပုတွေက မင်္ဂလာသတို့သားကို သစ်တောထဲသို့ ဆွဲယူသွားခဲ့တယ်။ ဒါလျာက ပြတင်းပေါက်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူတို့ကတွေ့ကို လက်လှမ်းပြနေတာ။ ဒါလျာ ရယ်မောပြီးရင်း ရယ်မောနေလိုက်တာ။ ဦးတိုဒိုရော ဖိနပ်မပါ ဘာမပါ သူ့ဇနီးနဲ့အတူ ဖိနပ်တိုက်ဆိုင်ထဲက ပြေးထွက်လာတာ ဒါလျာ မြင်နေရလို့ပေါ့။ ဦးတိုဒိုရောက ဒါလျာကို ခုတင်ပေါ်လှဲသိပ်လိုက်တဲ့အခါ ဒါလျာငိုတယ်။ ဒါလျာရဲ့ သံမဏိပိုက်လုံးခုတင်လေး။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဒါလျာရယ်ပြန်ရော။ အဲသည့်နောက် ဒါလျာသေသွားတယ်။ ဘုရားမယ်တော်နဲ့ဘေးက ဓာတ်ပုံထဲမှာ အဖြူဖွေးဖွေး မသာစအဝတ်လွှမ်း၍လို့ ဒါလျာသေနေတာ။ ဘဏ္ဍာစိုက် ဒါလျာလက်တွေကို ပိုက်ပေးလိုက်တယ်။

ဦးတိုဒိုရောက ဒရိုင်ဘာရယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးရယ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာ အနံ့ပြယ်နေပြီဖြစ်တဲ့ စီးကရက်တိုက်ခဲ့တယ်။

(Manfred Bieler on Dalya)

အနိစ္စယွင်ဂါ

ဂျာမန်စာရေးဆရာ အနိစ္စယွင်ဂါကို ဟိုက်ဒဲလ်ဘတ်၌ ၁၈၉၅ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်သည်။

အပြိုပြိုအလဲလဲ ဖြစ်လှဖြစ်ခင် ဘူးဇွာလူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှ ဇာတ်လမ်းရှာပြီး အန္တရာယ်၊ ကြမ်းကြုတ်မှု၊ ရေမွက်ဇောတို့ကို ဖြတ်သန်း၍ မြင့်မားအောင်ပွဲခံခြင်း၊ သည်းခံမှု၊ ရဲစွမ်းမှုတို့အားဖြင့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ကျသော ကမ္ဘာဦးဆန်သည့် ခွန်အားများနှင့် သွားပေါင်းစည်းခဲ့သူဟု ဆိုလျှင်ဆိုနိုင်သည်။

အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်တွင် အိမ်ကိုစွန့်ပြီး ပြင်သစ်တပ်ဝင်သွားသည်။ သို့ပါသော်လည်း ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်း အိမ်ပြန်ပို့ခံရသည်။ ထိုအတွေ့အကြုံများကို ‘အာဖရိကန် စိတ်ယိမ်းယိုင်မှုများ’ (၁၉၃၆)စာအုပ်တွင် တွေ့ရသည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ထူးချွန်ပြောင်မြောက်စွာ အမှု ထမ်းခဲ့ပြီး ဒဏ်ရာရနစ်ကြိမ်ရခဲ့သည်။ ဂျာမန်တပ်မတော်၏ အမြင့်မား ဆုံးသော သူရဲကောင်းဆုတံဆိပ် ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရသည်။ အတွေ့အကြုံ များကို ‘သံမဏိမုန်တိုင်း’ (၁၉၂၀) စာအုပ်တွင် ချရေးထားခဲ့ရာ အသေစိတ်ရှိမြင်တတ်မှုနှင့် စေ့စပ်သေချာမှုအတွက် လွန်စွာ ချီးမွမ်း ခံရသည်။ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံ အားလုံးရပ်လုံးကြွ၍ ပေါ်လွင် လာခဲ့ သည်။ သူ၏ ‘အလုပ်သမား’ (၁၉၃၂) စာအုပ်တွင် စက်မှု ဝဿာ ကတ်တို့၏ မြင့်မြတ်လူသားဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားခဲ့၏။

‘စွန့်စားကတိသောနှလုံးသား’ (၁၉၃၈) စာအုပ်ကတော့ ဇီဝဗေဒနှင့် သတ္တဗေဒဆိုင်ရာ သုတေသနပြုမှုများဖြစ်သည်။ ‘သစ်ရွက် များနှင့် ကျောက်တုံးများ’ (၁၉၃၄) အက်ဆေးစာအုပ်တွင် ဘဝ၏ ရှုပ်ထွေးပွေလီမှုနှင့် အဓိပ္ပာယ်ပျောက်ဆုံးမှုကို ကျော်လွှားနိုင်ရန် အားထုတ်မှုများ တွေ့ရမည်။

အနိစ္စယွင်ဂါ၏ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုလည်းဖြစ်၊ အကောင်း ဆုံးဟုဆိုနိုင်သော ‘စကျင်ကျောက်နံရံထက်တွင်’ (၁၉၃၉)၌ ထွက်လာ သည်။

၁၉၄၈-ခုနှစ်တွင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရပြီးနောက် ဤစာအုပ် ကို ပြန်ထုတ်ဝေကြသည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှ ကျော်လွှားဖြတ်သန်း ပြီးသောအခါ ဤစာအုပ်ကို အမှတ်ပြည့်မပေးဘဲ မနေနိုင်တော့ပြီ။

‘မှော်ပဉ္စလင်္ကာသရုပ်မှန်’ (Magic Realism)ဆိုသော အသုံး အနှုန်းကို ဟာမန်းဟက်စ်၏ စာပေလက်ရာများ၌ သုံးစွဲလေ့ရှိကြရာ လက်တွေ့အစစ်အမှန် တည်ရှိသောဘဝကို မှော်ပဉ္စလင်္ကာအဖြစ်

အနိစ္စယွင်ဂါ

၃၉

အပျက်သဖွယ် ရှေးဖွဲ့ခြင်းဟု ဆိုနိုင်သည်။ အနိစ္စယွင်ဂါ၏ ‘စကျင်
ကျောက်နံရံ’ စာအုပ်မှာ မှော်ပဉ္စလင်္ကာသရုပ်မှန်သဘော သွားသက်ဝင်
လျက်ရှိ၏ ။

ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

စာရေးသူနှင့်သူ့အစ်ကိုကြီး ဩသိုတို့သည် သွေးသား
အရသာ ညီရင်းအစ်ကိုမဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝိညာဉ်ချင်းပါ တစ်သွေးတည်း
တစ်သား တည်းရှိကြသည်။ စကျင်ကျောက်နံရံကြီး၏ အငူစွန်း
တစ်နေရာအတွင်း ထွင်းဖောက်တည်ဆောက်ထားသည့် ကျောင်း
သစ်မ်း၌ သူတို့ နှစ်ယောက် အခြေစိုက်နေခဲ့ကြ၏ ။ သူတို့ အောက်
ဘက်တွင် လွန်စွာလှပသော မဟာမရီနာရေအိုင်ကြီး တစ်ပြန့်တစ်ပြော
တည်ရှိသည်။ ရေအိုင် ကမ်းပါးတစ်လျှောက်ရှိ နယ်မြေဒေသမှာ
ရှေးမြို့ကြီးများ၊ ဝတ်ကျောင်းတော်များ၊ စပျစ်ဥယျာဉ်ခြံများ တည်
ရှိသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ရုက္ခဗေဒလေ့လာမှု၌ အာရုံ
စူးစိုက်၍သာ နေခဲ့ကြ၏ ။

ထိုပန်းဥယျာဉ် ကျောင်းသစ်မ်းတွင် သူငယ်လေး အာရီယို
လည်းရှိသည်။ စစ်ကာလအတွင်း စာရေးသူ ခဏတဖြုတ် ကြိုခဲ့ရသော
ကာမအတွေ့အကြုံမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် သူငယ်တော်လေးဖြစ်သည်။
သူငယ်လေး၏ အဘွားဖြစ်သူကတော့ ကဝေအမယ်အိုကြီး လမ်ပူဇာ။
ကျောင်းသစ်မ်းပတ်ပတ်လည်တွင် လှံသွားမြေပွေး အအုပ်အသင်း
များက ရွှေအတွန်အရွေ့များ၌ ကွေ့လိမ်နေကြသည်။ လေချွန်သံ
ပေးနေတတ်ကြသည်။

မရီနာအိုင်ကြီးကို အပေါ်စီးက မိုးနေသည်မှာ မဟူရာသစ်
 တောကြီးဖြစ်၏။ ထိုနေရာကို အုပ်ချုပ်နေသူက သူကြီးရိန်ဂျာ၊
 ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ၊ သူ့နောက်လိုက် သူခိုး၊
 ဓားပြ၊ လူသတ်သမားတွေက မော်ရီတန်နီးယန်းများ ဖြစ်သည်။
 မရီနာနယ်မြေ၏ ရှေ့ကျလှသော ယဉ်ကျေးမှုဘဝတစ်ခုလုံးကို ထိုသူ
 တို့၏ စီးနင်းတိုက်ခိုက်မှုနှင့် အယူအဆတွေက ခြိမ်းခြောက် လှိုက်စား
 စပြုလာပြီ။

မရီနာရေအိုင်နှင့် မောရီတန်ရီးယား အကြားတွင် ကမ်းပါနာ
 ဒေသတည်ရှိသည်။ မြက်ရိုင်းကွင်းနှင့် စာကျက်နယ်မြေရိုင်းဖြစ်သည်။
 ထိုဒေသသားတို့သည် ရှေးဆန်ကြ၏။ ဖော်ရွေပျူငှာကြ၏။ သူတို့
 ခေါင်းဆောင်ကတော့ ခပ်ရမ်းရမ်းနေတတ်သော အဘိုးအို ဘီလိုဗာ။

‘စကျင်ကျောက်နီရ်’မှာ မတည်ငြိမ်သော ဒေသသုံးခု၏ ပျက်
 သုဉ်းမှုကို ရေးဖွဲ့သည်။

ကမ်းပါနာဒေသ၏ သိုး၊ နွားကျောင်းသမားတို့ သူတို့
 အစဉ်အဆက် ကိုကွယ်ခဲ့သော သိုးထိန်းနတ် ဘုရားများကို စွန့်ခွာ
 ခဲ့ကြပုံ၊ မရီနာနယ်မြေ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ် အံ့ဖွယ်ရာ အားပြတ်
 နံ့ရွေ့မှု ရောဂါပြန့်ပွားလာပုံ၊ တစ်နေ့သောအခါ မော်ရီတန်နီးယား
 သစ်တောအတွင်း အရေခွံခွာသော နေရာဆီသို့ သူတို့ညီအစ်ကို
 နှစ်ယောက် ရောက်ရှိသွားကြပုံကို တွေ့ရသည်။

‘နက်မှောင်သော ငါးခါအထက် အိမ်မြင့်မိုရ်ထိပ်တွင်
 ဦးခေါင်း ခွံတစ်လုံးကို သံရိုက်ထားသောကြောင့် သွားဖြုတ်ရယ်မောမှုဖြင့်

အနိပ်ယွင်ဂါ

၄၁

ဖိတ်ခေါ် ကြိုဆိုသည့်နှယ် ရှိတော့၏။ ကျောက်မျက်ရွဲတို့ကို ကြိုးနှင့်သီသလို ကျဉ်းမြောင်းသော မြင့်မိုရ်တန်း အလယ်ဆက် တိုင်ထိပ်တွင် အညိုရောင်ပင့်ကူကြီးများ တွားတက်နေသလား၊ ထင်ရသည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် လူ့လက်များကို နှိပ်နှိပ် နှောင်ထားကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ခန့်မှန်းမိကြပြီ။ လက်ဖဝါး တစ်ခုစီကို ဂုတ်တံသင်းလေးများ ရိုက်သွင်းထားတာ မြင်ရသော အခါကျလျှင် တော့ အာလုံးရှင်းလင်း သဲကွဲသွားချေပြီ။

သစ်ပင်များပေါ်၌လည်း တိုက်ချွတ်ဆေးကြောထားသော သေမင်းခေါင်၊ ခွံများဖြင့် ဝန်းရံထားပြန်သည်။ လေထဲမှာ လွင့်ပြန် လာသော လေလံထုံအီ အပုပ်အဆွေ့နံ့ကို ရှူရှိုက်မိသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထိအောင် ချမ်ခိုက်ခိုက်တုန် သွားပါတော့ ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းဘက်ထဲမှာ အသက်ရှင်သန်ခြင်း ၏ သံစဉ်သည် အနက်မှောင်ဆုံး၊ အနက်ရှိုင်းဆုံးတီးလုံးကိုတီးခတ် လိုက်သလိုမျိုး ခံစားမိရ၏။”

ထိုပဋိပက္ခများမှ အသွင်ကူးပြောင်းသွားသောအခါ စာရေး သူသည် တောင်သူလယ်လုပ်များနှင့်အတူ ပူးပေါင်းပြီး စစ်ပွဲအတွင်း ဝင်နွဲ့ခဲ့ကြ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အမြင့်မားဆုံး ပက်ပင်း ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ပွဲမှာ မောရီတန်နီးယားတို့၏ အိမ်စောင့်ခွေဘီလူးကြီး များနှင့် ရိန်းဂျာ၊ လက်သပ်မွေ့ကားသော အသေသတ် ခြေရာခံ ခွေကြီး ‘ပိတ်ပါ.နီ’ တရကြမ်း လိုက်လာသည့်ကြာမှ အလွတ်ရုံး လျက် ကျောင်းသင်္ခမ်းရောက်အောင် ပြန်ပြေးလာရသည်။

သူငယ်လေး အာရီယိုက ဆင့်ဆိုလိုက်သောအခါ မြေပွေးများ ထွက်လာကြပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် သွေးဆာနေသော ရွှေအုပ် အကြာမှာ မီးလျှံနှင့် အဆိပ်အရံအတာ၊ ပိတ်ဆီးထားလိုက်ကြလေသည်။ မရီနာနယ်မြေကား ဗျာဒိတ်ကျမ်းစာနှင့်အညီ မီးလျှံ၊ သွေးနှင့် အပြိုအပျက်များ လွှမ်းမိုးပြီ။

အစ်ကိုကြီး ဩသိုနှင့် စာရေးသူတို့ကား သူတို့အတွက် ထူးခြားဆန်းကျယ်စွာ စီစဉ်ပေးလာသော လှေတစ်စင်းပေါ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ အဝေးကမ်းခြေဆီသို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြသည်။ ထိုနေရာရှိ အဲလတာပလန်နာ တောင်တန်းဒေသသားတို့က သူတို့ကို ပျော်ရွှင်စွာ ကြိုဆိုကြပြီ။

ယွင်ဂါ၏ အာရုံစိုက်မှုမှာ သာမန်ထက် ပြင်သစ်ပိုဆန်သည်။ ပိုစံသင်္ကေတဝါဒသံမှ တိုက်ရိုက်ယူငင် သုံးစွဲထားသော နည်းနာများဖြစ်သည်။ ကာဖကာ၏ ဝတ္ထုစာအုပ်များကဲ့သို့ပင် အန်စီယွင်ဂါ၏ ပုံဆောင်ဝတ္ထုမှာ ကာလနှင့် ဒေသ အတိအကျ ဆုပ်ကိုင်ပြသမရနိုင်။ ‘စကျင်ကျောက်နံရံ’ ဝန်းကျင်ရှုခင်း အငွေ့အသက်များ ရောမွေ့ထားဟန်ရှိ၏။ အိပ်မက်မက်နေသည့်အလား သဏ္ဌာန်။ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်အကြား၌ ဘာအတားအဆီး ဘာအကန့်အသတ် နယ်နိမိတ်မရှိတော့ချေ။

ဝတ္ထုရေးဆရာသည် သူသဘောရှိသလို အချိန်ကာလအတွင်း စိတ်ကြိုက်ရွေးလျားသည်။ ရွေးလည်းရွေးလျားနိုင်စွမ်းသည်။ အရေးအသာပုံစံကြောင့်လည်း စလို၊မိုးရှင်၊ ရုပ်ရှင်ကား ကြည့်နေရသလို ဖြစ်စေသည်။

အနိစ္စယွင်ဂါ

၄၃

ဤစာအုပ်သည် ‘နှစ်ဆယ်ရာစု ဂန္ထဝင်’အဖြစ် သတ်မှတ်ကြ
၏။ သင်္ချာဆန်သော အာရုံဖြင့်ဆိုလျှင် ‘စကျင်ကျောက်နံရံ’သည်
အကန့်အသတ်၏ သီအိုရမ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်တော့သည်။ လူသားဝါဒ
အနှစ်သာရ သို့မဟုတ် အဆင့်မြင့် မဟာယဉ်ကျေးမှုကြီးနှင့် အမှန်
တကယ်ရှိသော ခေတ်သစ်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကိုအကြား တိကျ
သေချာသော မဆီလျော်မှု ရှိနေခြင်းကို ပိုင်ခြားပြဋ္ဌာန်းနိုင်ခဲ့၏။

အစ်ကိုကြီး သြဆိုနှင့် သူ့ညီငယ်တို့သည် ပျက်သုဉ်းမှု
အကြား ချုပ်နှောင်ဖွဲ့မိနေသော ရုက္ခဗေဒ သုတေသီများဖြစ်ကြသည်။
သူတို့ ငုံ့ပြန်မှု၏ စွမ်းပကားမှာ ရေသောက်မြစ်ကစပြီး ခြောက်သွေ့
လိုက်နေပြီ။ ယွင်ဂါသည် သူ့ကိုယ်ကို သူ **Nihilism** နီဟီလစ်ဇမ်အား
ဆန့်ကျင်သူအဖြစ် ဆိုခဲ့ဖူးသော်လည်း သူ၏စိတ်ပိုင်း၊ ရုပ်ပိုင်းအရ
သမိုင်း၏ ရက်ကန်းထည်အတွင်း သူသရုပ်ဆောင်ခဲ့ရသော အခန်း
ကဏ္ဍမှာ နီဟီလစ်ဇမ်သာဖြစ်ကြောင်း ပီပြင်ထင်ရှားလျက်ရှိချေသည်။

အနိစ္စယွင်ဂါ၏ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ထဲမှာ ‘ကျွန်ုပ်၌ မုန်တီး
နိုင်သော စွမ်းပကားမရှိ’ဟု ရေးမှတ်ခဲ့ဖူး၏။ သို့ပါသော်လည်း
လူသား၏ ရက်စက်တတ်သော ကာလအပိုင်းအခြားများစွာတို့မှာ
‘အမုန်းမရှိ’ခြင်းသည် ‘အချစ်မရှိခြင်း’နှင့် အတူတူပဲ ဖြစ်ကြောင့်
မမေ့အပ်ပေ။

ယွင်ဂါ၏ စာအုပ်အများစုထဲမှ မိန်းမများသည် တကယ်နွေး
ကွေးသော သက်ရှိမိန်းမများနှင့် မတူ။ စက်ရုပ်ဆန်သည်။ သစ်သား
ထည်ဆန်သည်။ ယွင်ဂါကျွမ်းကျင်သည်က ယောက်ျားလောက
ဖြစ်သည်။ ကျားကျားလျားလျား စွန့်လွှတ်စွန့်စားခံသူများဖြစ်သည်။

‘စကျင်ကျောက်နံရံ’ ဝတ္ထုတွင် အထင်အရှား ခံစားရမည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုမှာ အင်မလိဒ်ကင်ဆန် ပြောဖူးသော ‘အရိုးထဲမှာ သူည’ ဆိုသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေ၏။

အေးစက်သော သည်းထိတ်ရင်ဖိုစရာ၊ အိပ်မက်ဆန်သည့် မြင်ကွင်းဆိုးကြီးများ၊ တိတ်ဆိတ်စွာ ပြတ်ပြတ်သားသားပေါ်လာမည်။ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သံ လည်ချောင်းထဲတိမ်ဝင်သွားကာ သဲသဲကွဲကွဲ ကြွားလိုက်ရမည်။

‘စကျင်ကျောက်နံရံ’ ထဲက အစ်ကိုကြီးသြသလိုသည် အပြင် ဘက်တွင် တကယ်ရှိသော အနံ့ဖွင့်ဂါ၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကဗျာစာဆို ဂျော့ရ်၊ အက်ဖ်၊ ယွင်ဂါကို ပုံတူသရုပ်ဖော်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု လည်း အဆိုရှိကြ၏။

‘စကျင်ကျောက်နံရံ’ ကောက်နုတ်လျက် အောက်တွင် ဖော်ပြ ထားပါသည်။ အနံ့ဖွင့်ဂါ၏ အရေးအသား စေ့စပ်မှု၊ စိတ်ကူးစိတ် သန်း ဆန်းကြယ်မှု အရိပ်အမြွက် သဘောမျှတွေ့ရမည်။ ပဉ္စလက် သရုပ်မှန် ဝါဒသဘောဖြစ်သည့် အံ့ဖွယ်ဆန်းကြယ် အခြေအနေမျိုး သရုပ်မှန်စည်းဘောင်ထဲမှ ဖော်ပြပုံဖော်ပြနည်းလည်း တစေ့တစောင်း မြင်ကြရပေမည်။

အနံ့ဖွင့်ဂါ၏ ထင်ရှားသော အခြားစာပေလက်ရာများမှာ အနာဂတ္တိဝါဒ ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော သူရိယမြို့တော်(၁၉၄၅) ဂိုဒင်ဟုမ်းသို့ အလည်တစ်ခေါက် (၁၉၅၅)၊ ဖန်သာပျားပိတုန်း (၁၉၅၇)၊ ချဉ်ကပ်မှုများ (၁၉၇၀)တို့ ပါဝင်ကြသည်။

စကျင်ကျောက်နံရံ

နွေဦးပေါက်သောအခါ ဒေသထုံးစံ ရှိသည်နှင့်အညီ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူလှောင်လူပြောင်များသဖွယ် သေသောက်ကြပွဲ ဆင်နွှဲကြပြန်သည်။ ငှက်မွေ့ငှက်တောင်များပမာ ပြို့ပြို့ပျက်သည် တောက်တီးတောက်တဲ့ ဆက်ချုပ်ဖာထေးစပ်သည်တို့၏ ရောင်စုံပြောက်ကျားလူရွှင်တော် အပေါ်အင်္ကျီများကို ကျွန်ုပ်တို့ ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြပြီ။

ယင်းသည့်နောက် လူပြက်ခြေလှမ်းပုံမျိုးနှင့် လက်မောင်းတွေကို အတောင်ပံများသဖွယ် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း မြို့ငယ်ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

ဈေးကွက်လပ်ဟောင်းမှာတော့ဖြင့် အရူး သစ်ပင်စိုက်ထူထားခဲ့ကြလေပြီ။

မီးတုတ်များ၏ နီရဲရဲတောက်ပသော အရောင်တို့ဖြင့် မျက်နှာဖုံးစွပ် စီတန်လှည့်လည်ပွဲကို ထိုနေရာ၌ ကျင်းပမြဲ။

ယောက်ျားများက ငှက်အသွင်ဆောင်ကြပြီးတော့ မိန်းမများက ရာစုနှစ်များစွာ သက်တမ်းရှိသော အဖိုးတန်ဝတ်စား တန်ဆာများဖြင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်ကသည့်ပွဲကို နှံ့ကြ၏။ ဂီတသေတ္တာ ကျယ်လောင်သံသဖွယ် တီးခတ်သော ဟန်ဆောင်တူပ အသံမြင့်၍ မိန်းမများက ကျွန်ုပ်တို့ကို ခနဲ ကျီစယ်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့က စူးစူးရှရှ ငှက်သံများဖြင့် ဟုန်ပြန်ကြလေသည်။

ယခုတော့ဖြင့် စာသောက်ဆိုင်ခန်းများနှင့် စပျစ်ရည်သိုလှောင်ရာ မြေတိုက်ခန်းများဆီမှ ငှက်တောင်ပံတပ် အပေါင်းအသင်းတို့ ချီတက်လမ်းလျှောက်ခြင်းတွေက ကျွန်ုပ်တို့ကို ရှေ့ဆက်ဆွဲခေါ်စပြုပြီ။

စာဝါငှက်ကလေး သေမျှင်၊ ချွန်မြပုလွေသံ၊ စပါးကျီဇီးကွက်တို့၏ တုံ့လှုံစောင်းကြွဲခတ် စုတ်ခတ်သံ၊ ကွင်းယစ်ပုကြီးများ၏ စင်ပြေသံပါသော အော်သံ ဘယ်သံများ၊ ထို့အပြင် ညစ်သံမြည်သော လက်ဆွဲစည်အော်ဂင်များနှင့် အတူလိုက်၍ တောင်သူဘီလူးငှက်အစုအသင်းက သူတို့၏ နာမခံသာဖွယ်ကေးများကို ဆိုညည်းပါလာသည်။

အစ်ကိုကြီးသြသိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့က သစ်တောက်ငှက်တို့၏ နောက်လိုက်အဖွဲ့နှင့် ဝင်ပေါင်းလိုက်ကြ၏။ သူတို့ကား သစ်သားထောပတ် စည်ပိုင်လေးများကို ယောက်မတို့ဖြင့် တီးခတ် အချက်ကျချီတက်နေကြပြီး လှောင်ပြောင်စုရုံးလိုက်ကြ၊ ပေါကြောင် ရူးသွပ်လိုက်ကြနှင့် ရှိနေသူများပေတည်း။

စကျင်ကျောက်နံရံ

၄၉

ဤနေရာတွင် သေရည် သောက်သုံးဖို့ရာလည်း လွယ်ကူသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နှုတ်သီး နှာခေါင်းပေါက်များမှ တစ်ဆင့် ပြောင်းဖူးပင်စည်ရိုးတံတို့ဖြင့် ဝိုင်အရက်ကို စုပ်သောက်ရုံသာ ဖြစ်၍ပင်။

အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်တို့ဦးခေါင်းများ ချာချာလည် မူးတော့မှာလား စိုးရိမ်ရလေသော် မြို့ရိုးကျုံးရေနှင့် ဥယျာဉ်များကို ဖြတ်သန်းလည်ပတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် တစ်ဖန် လန်းဆန်းလာကြမည်။

ထိုရောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် အကကြမ်းပြင် ရောက်အောင် ပြေးသွား လိုက်ကြမည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်နှာဖုံးများကို တည်ခိုးရိပ်သာ ပန်းခြံအတွင်း ပြန်ဆွဲတင်။ ဘာဂန်ဒီယန်စတိုင် ခရစ်ပက်ကျိုဟင်းတစ်ခွက်ကို ထွက်ပြေးလေသောအချစ်နှင့် အတူ ခေါင်းပွဟောင်းလောင်း အိုးခွက်ထဲမှ စားသောက်လိုက်ကြမည်။

ယင်းသည့်ညများတွင် နေရာတကာတိုင်းဆီမှ စူးစူးရှရှ ငှက်တေးသံများ ထွက်ပေါ်လာလျက်ရှိသည်မှာ နံနက်မိုးသောက် အရက်တက်သည့်အထိပင် ဖြစ်တော့၏ ။

မှောင်မည်းသော လမ်းသွယ် ကလေးများဆီမှ မဟာမရီနာအိုင် ကမ်းပါးတစ်လျှောက် သစ်ချသီး ပင်တန်းများနှင့် စပျစ်ဥယျာဉ်ခြံများဆီမှ ရေအိုင်၏ မည်းမှောင် အပြန့်ကျယ်ပြော ရေပြင်ထက်က ကုန်းပတ် ဖန်မီးအိမ်တပ် ဂွန်ဒိုလာ လှော်လှေများဆီမှသာ မကသေးဘဲ သရိုင်းမြေ၏ မြင့်မား ထင်းရှူးစိုက်ပရက်စပ်များဆီမှပင် စူးရှငှက်သံများကို ကြားရမည်။

၅၈

နိုင်ဇော်

ထို့အပြင် အမြဲတစေ ထိုငှက်သံ၏ ပဲ့တင်ထပ်သည့် အလား၊
ကြောက်လန့်ထွက်ပြေး အော်ဟစ် အဖြေပြန်ပေးသံကိုကြားရ
ပေလိမ့်မည်။

ဤဒေသရှိ မိန်းမများကား ချောမွေ့ကြ၏။

အဘိုးအိုပူလ်ဗာကော့ဖ် ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့သလို ရက်ရောခြင်း
ပါရမီဖြည့်သည့် နှမြော တွန့်တိုစိတ်မရှိ။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှုကို ပိုင်ဆိုင်
ထားကြ၏။

အသင်သိသည့်အတိုင်း ဘဝ၏ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုများက
မျက်ရည်ကျလှကျရင် ဖြစ်စေသည်မဟုတ်ဘဲ ဘဝ၏ လျှပ်ပေါ်
လောင်မာမှုနှင့် ဘဝ၏ ဆုံးမပြုပြင်မရသော ပြည့်စုံပိုလျှံမှုများအကြောင်း
ကျွန်ုပ်တို့ သွားစဉ်းစားမိလေတိုင်း မျက်ရည် ကျလှမတတ် ခံစားရ
သည်ချည်း။

ထိုနည်းတူစွာ ဤအသံများ၏ ပျော်ပါးကစားမှု ကျွန်ုပ်နား
အိမ်တွင်း နက်ရှိုင်းစွာ ခိုဝင်လျက်ရှိပြီ။ ယင်းထက်မက ချုပ်တည်းနှိပ်
ကွပ်ထားသော အော်သံဖြင့် လော်ရက်တာက ကျွန်ုပ်ကို တံတိုင်းနား
တွင် ကွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

အဖြူချည်နှင့် ရွှေမျှင် ဇာပန်းထိုးကြိမ်ခွေ ဝတ်စုံက သူမ၏
ခြေလက်တို့ကို ဖုံးကွယ်ထားပြီး မျက်နှာပေါ်တွင် ကနုကမာ
မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသည့်တိုင် သူမ၏ လမ်းလျှောက်ဟန်ကို ထူးခြား
စေသော တင်ပါးလှုပ်ရှားပုံကြောင့် မည်မှော်သည့် လမ်းမြှောင်
ကြားတွင် ချက်ချင်းပင် သူမကို ကျွန်ုပ်သိလိုက်ပြီ။

စကျင်ကျောက်နံရံ

၉၁

သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်ကွယ်တွင် တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက် ကျွန်ုပ်ပုန်းအောင်းခဲ့။

ယင်းသည့်နောက် သစ်တောက်ငှက်အော်ရယ်သံဖြင့် သူမကို ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်ပြီး အနက်ရောင်အင်္ကျီ လက်ဖက်လျှာကို ဖပ်လပ် ဖပ်လပ်ပြုရင်း သူမနောက်ကို ပြေးလိုက်သွားခဲ့သည်။

ဝိုင်နယ်မြေအတွင်း ရောမကျောက်တိုင်တည်ရှိရာ အထက် နားမှာ အားကုန်ခမ်း၊ ကုန်ကုန်ယင်နေသည့် သူမကို ကျွန်ုပ် ဖမ်းမိခဲ့ပြီ။

သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်ပြီး မီးလျှံအနီရဲမျက်နှာဖုံးကိုသူမ မျက်နှာဆီသို့ ဖိကပ်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖမ်းချုပ်မှုအတွင်း ဂါထာ မန်မုတ် ညှို့ချက်မိသလို အိပ်မက်မက်ရင်း သူမ နားနေရပ်ကိုခံစား လိုက်ရသောအခါ သနားဂရုဏာစိတ်က ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းဆွဲချလိုက် တော့၏။

ထိုအခါ ပြုံးလျက်သာဖြင့် ငှက်မျက်နှာဖုံးကို မျက်ခုံးပေါ် ကျွန်ုပ် တွန်းတင်လိုက်လေပြီ။

ယင်းသည့်နောက် သူမလည် ပြုံးလိုက်သည်။ သူမလက်ကို ကျွန်ုပ်ပါးစပ်ပေါ် ညင်ညင်သာသာကလေး လာတင်သည်။ မည်ရွေး မည်မျှ ညင်သာသနည်းဆိုသော် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုထဲမှာ သူမ၏ လက်ချောင်းများ တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည့် ကျွန်ုပ်၏ ထွက်သက်ဝင် သက်လေသံကိုသာ ကျွန်ုပ်ကြားရသည်။

ဒါပေမယ့် ထိုသို့မဟုတ်သော အခြားအချိန်များတွင်တော့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပန်းဝါဥယျာဉ်ကျောင်းသစ်မိမ့်မှာ လူသူ

ကင်းဝေးတိတ်ဆိတ်စွာ တစ်နေ့ကုန်၊ တစ်နေ့ခန်း၊ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။
 ကျောင်းသစ်မ်းသည် စပျစ်နယ်မြေအတွင်း ယိုနေရာ သည်နေရာ၌
 တို့ထွက်နေတာ မြင်ရသောတတ်သော ကျောက်ဆောင်ကျွန်းများ
 အနက် တစ်ခုသော ကျောက်ဆောင်အလည် စကျင်ကျောက်နံရံကြီး
 အစွန်းဖျားမှာတည်ရှိ၏ ။

ဥယျာဉ်ကို ကျောက်ဆောင်ဆီမှ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းကုန်မြင့်
 ကလေးဖြင့် ခြားထားပြီး သွေးခြောက်ကျောက်တုံး တံတိုင်းနံရံမှာ
 စပျစ်ပင်များ ရှင်သန်ရာဒေသ မြေဩဇာကောင်းမွန်ခြင်း၏ သန်စွမ်း
 ပုံမျိုးနှင့် ဆေးဘက်ဝင်သော အရိုင်းပင် အမြစ်အနှယ်များ တွယ်ကပ်
 ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ သည်လိုနှင့်နှစ်၏ အစောပိုင်းတွင် စပျစ်
 ဗေဒါအပြာပုလဲ အစုအခဲလိုက် ပွင့်ဖူးဝေဆာကြပြီးနောက် ဆောင်းဦး
 ပေါက်သောအခါ ချယ်ရီချိုအရိုင်း သစ်သီးများက စိန်ဖန်မီးအိမ်နီနီရဲရဲ
 အလင်းဖြာကျပုံမျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြည်နူးစေပြန်သည်။

ဒါပေမယ့်လည်း အိမ်နှင့်ဥယျာဉ်ကို ဘော်ငွေစိမ်းလဲ့လဲ့
 ပန်းဝါခြံများက ဝန်းရံထားပြီး နေမြင့်ချိန်ကျလျှင် စူးရှထုံအိသော
 ရနံ့ပြင်းပြင်း ဝဲလှည့်လွှင့်ပြန်လာလေသည်။

နွေလယ်ကျလျှင် စပျစ်သီးများကို ရင့်မှည့်စေသည့် အနွေး
 ဓာတ်ပေးသော အပူရှိန်ကြီးရှိနေသည့်တိုင် တောရကျောင်းထဲမှာ
 တစ်ဖန် လန်ဆန်းစေသည့် အအေးဓာတ်ကရှိနေမြဲ။ အဘယ့်ကြောင့်
 ဆိုသော် ကြမ်းပြင်ကို တောင်ပိုင်းဒေသစတိုင် မိုးဇေကျောက်စိပန်းဖော်
 ခင်းထားရုံမျှမကသေးဘဲ အခန်းများစွာတို့ကို ကျောက်နံရံအတွင်းထဲ
 ရောက်အောင် ထွင်းဖောက်တောက်လုပ်ထား၍လည်း ဖြစ်သည်။

ကျောက်နံရံ

၉၃

သို့သော်ငြား ထိုအချိန်ကျလျှင် ကျွန်ုပ်ကတော့ဖြင့် ကုန်းမြင့်
စင်္ကြံတွင်း လဲလျောင်းရင်က နို့တစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက် အနေအထား
ဖြင့် ပုစဉ်ရင်ကွဲတို့၏ ဖန်စမှန်စတေးဆိုသံကို နားဆင်နေတတ်၏။

ယင်းသည့်နောက် လိပ်ပြာများတို့ ဥယျာဉ်ဆီသို့ ရွက်လွှင့်
ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြပြီး ဘိန်းရိုင်းပန်း၏ ပန်းကန်ပြာသဖွယ် ပွင့်ကား
နေမှုအပေါ် ဖျက်ခနဲ ကောက်ပနေကြစဉ်။ ကျောက်ဆောင်ပဲ့ပေါ်တွင်
ပုလဲသား ကင်းလိပ်ရှောများက ကျောက်တုံးအထက် နေစာလှုံ၍
နေကြ၏။

သို့နှင့်နောက်ဆုံး နေ့လယ်ခင်း၏ ရဲရဲတောက်ပ ပူလောင်မှု
အောက်တွင် မြွေလူလမ်းကြောင်း သဲဖြူဖြူက အလျှံတညီညီ
ဖြစ်လာသောအခါ သမယ လှံသွားမြွေပွေများ တရွေ့ရွေ့နှင့် တိုးလာ
ကြလိမ့်မည်။ များမကြာမီ ပပိုင်းရပ်စ်ကျူ စာရွက်အလိပ်ပေါ်က
အီဂျစ်အရပ်စာများအလား သဲဖြူဖြူကို မြွေတို့ ဖုံးလွှမ်းသွားကြမိ။
ပန်းဝါဥယျာဉ်ကျောင်းသစ်၏ အက်ကွဲကြောင်းများနှင့် ပတ်ကြား
အက်များအတွင်း အုံ့လိုက်သင်းလိုက် အိမ်ဖွဲ့နေထိုင်ကြသော ဤ
သတ္တဝါများကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြောက်စိတ်မပေါ်ချေ။

ယင်းသည့်အစား နေ့ခင်းကျလျှင် သူတို့တစ်တွေ၏
သက်တံရောင်ဖြာခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့နှစ်သက်မြတ်နိုးမိသလို၊ ညအချိန်
ကျလျှင် သူတို့ မြူတူပျော်ပါးခြင်းကို အတူတွဲပါလာသော ပဲ့တင်
ဟိန်းသည့် လေချွန်မြည်သံ တိုးသဲသဲကို နှစ်သက်မြတ်နိုးမိပြန်သည်။

မကြာခဏဆိုသလို အဝတ်နှင့်လုံးထွေးပြီး သူတို့၍အပေါ် ကျွန်ုပ်တို့ တက်နင်းမိတတ်သည်။ သူတို့ကို ကြောက်လန့်သော ဧည့်သည်တစ်စုံတစ်ယောက် လာသည်ရှိသော် သူတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ခြေထောက်နှင့် ဘေးဖယ်ထွန်းပစ်တတ်မြဲ။ အမြဲတမ်းပင် ဧည့်သည်ကို လက်ချင်းတွဲလျက် မြွေလူလမ်းကြောင်းအတိုင်း ခေါ်သွားမြဲပင်။

ထိုသို့သောအခါမျိုးတွင် မြွေများနှင့် ရင်းနှီးဆက်သွယ်မှု ရှိထားလေဟန်တူသော ဤမြွေကွက်လပ်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နှောင်ကြီးမဲ့ လွတ်လပ်သော ခံစားချက်မျိုးရှိနေမည့် ကချေသည်၏ တိကျသေချာမှုမျိုး ရှိနေမည်ကို ကျွန်ုပ် သတိထားလိုက်မိသေးသည်။

မြွေများနှင့် ဤမျှ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်လာအောင် အကြောင်း အရာများစွာတို့ ပေါင်းဆုံခဲ့ကြ၏ ။ ဒါပေမယ့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ထမင်းချက်အမယ်အိုကြီး လမ်ပူစာကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် မြွေတို့ ၏ ဓလေ့စရိုက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သတိပြုမိကြမည်မဟုတ်ပေ။

နွေရာသီတစ်လျှောက်လုံး ညနေ ညနေတိုင်း အမယ်အို လမ်ပူစာက ကျောက်တောင်အတွင်းဘက် ထွင်းထားသော မီးဖိုချောင်အရှေ့ဘက်တွင် နွားနို့ အပြည့်ထည့်ထားသည့် ဘော်ငွေသား ဇလုံခွက်ကို သူတို့အတွက် ချပေးလေ့ရှိသည်။ သည့်နောက် အမယ်အိုကြီးသည် ခေါ်သံတို့ကိုဖြင့် မြွေများကို ဆင့်ဆိုလေတော့၏ ။

ထိုအခါ ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးအနှံ့ နေမင်း၏ နောက်ဆုံး ရောင်ခြည်အောက်၌ တလက်လက်တောက်ပသည့် ရွှေရောင်အထွန်း အရွေ့များကို တွေ့မြင်ရလေပြီ။ နှင်းပန်းခင်း၏ မည်းနက်မြေဆီပေါ်၌

စကျင်ကျောက်နံရံ

၅၅

လည်ကောင်း၊ ဘော်ငွေသာမွဲပြာရောင် ပန်းဝါ မြေတောင်ပို့လေး
များပေါ် လည်ကောင်း၊ သစ်အယ်သီးပင် အမြင့်ထက်နှင့် အဲလဒါ
ဘယ်ရီသီးရုံပုတ်ပေါ်ပေါ်၌ လည်ကောင်း ကွေ့ရမည်။

ယခုတော့ဖြင့် အလျှံညီညီ၊ တောက်လောက်နေသည့်
မီးဘီးလုံးကြီးဖြစ်အောင် ဖွဲ့သည့်နှယ် ဇလုံခွက်ပတ်ပတ်လည်တွင်
မြွေများ ရောက်လာကြပြီး နွားနို့ဒါနကို လက်ခံကြလေသည်။

အမယ်အိုကြီးလမ်းပူစာသည် သူငယ်လေးအာရီယိုကို ရင်ခွင်
တွင်းပွေ့ထားပြီး အခမ်းအနားကိုပြသည်တွင် အမယ်အို၏ ခပ်တိုတို၊
ခေါ်သံနှင့်အတူ သူငယ်လေး၏ အသံသေသေးလည် အတူတွဲ၍
ပါလာသည်။

ဒါပေမယ့်လည်း တစ်ခုသော ညနေခင်းမှာတော့ဖြင့် ကျွန်ုပ်
အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ခဲ့ရတော့သည်။

လမ်းပင်ကောင်းစွာ မလျှောက်နိုင်သေးသည့် သူငယ်လေး
သည် ဇလုံခွက်ကို တရွတ်ဆွဲယူလာခဲ့ပြီး သစ်တော်သာဖွန်းဖြင့်
အဝန်းစွန်းကို ခေါက်သောအခါ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် မြွေမီး စကျင်
ကျောက်နံရံကြီး၏ အက်ကွဲကြောင်းတို့ဆီမှ လျှောဆင်းလာခဲ့ကြ
လေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် နို့တစ်ဝက် အိပ်မက်ထဲမှာ ကြိုနေရသည့်နှယ်။
မီးဖိုရှေ့က ရွံ့ဗွက်ထနေသည့် မြွေကွက်လပ်တွင် မြေများအကြား
မတ်တတ်ရပ်ရင်း သူငယ်လေးရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရသေး၏ ။
မြွေများသည် ကိုယ်တစ်ဝက် ထောင်မတ်လျက် သူငယ်လေးပတ်ပတ်

၅၆

နိုင်ဇော်

လည်မှာ ကစားလျက်ရှိကြပြီး သူတို့၏ ကြီးမားသော ကြိတ်ပုံဦးခေါင်းများကို သူငယ်လေး၏ ဦးခေါင်းအထက်၌ ဟိုမှသည်သို့ စည်းချက် မြန်မြန် လွှဲယမ်းနေကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လသာဆောင်တွင် ရပ်နေခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်၏ ကလေးငယ်ကို လှမ်းခေါ်မဝံ့။ သူငယ်လေးကို အမြင့်ထက်မှာ လျှောက်သွားနေသည့် အိပ်မက်ယောင် ယမ်းထလာသူလို့ ထင်မှတ်နေမိသည်။

ဒါပေမယ့်လည်း ထိုအချိန်၌ပင် မီးဖိုတံခါးပေါက်ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပြုံးကြည့်နေသည့် အမယ်အိုကြီး လမ်ပူစာကို ကျွန်ုပ် လှမ်းတွေ့လိုက်ရပြီ။ ထိုအခါကျမှ အန္တရာယ်ကြောင့် ပူလောင် နှလုံးသာထဲသို့ လုံခြုံစိတ်ချရသော ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်ခံစားချက်က ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွင်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့တော့၏ ။

ထိုညနေမှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို ညစာခေါင်းလောင်းတီး ခေါ်သူမှာ သူငယ်လေး အာရီယိုပဲ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ဇလုံခွက်အသံကို ကြားကြားချင်း ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်များကို နံဘေးဖယ်ပစ်ထားခဲ့ပြီး သူငယ်လေး ဒါနပြုနေပုံကို ကြည့်နူးရွှင်လန်းသွားကြည့်စမြဲ။

အစ်ကိုကြီး သြသိုက စာကြည့်တိုက်ထဲမှ အဆောတလျင် လှမ်းထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကတော့ အတွင်းဘက်တန်းလျှာ ဆောင်ရှိ ရုက္ခဗေဒပြတိုက်ထဲမှ ထွက်လာမည်။ အမယ်အိုကြီးလမ်ပူစာသည် လည်း သူ့မီးဖိုနံဘေးမှ စွန့်ခွာခဲ့ပြီး ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားသော မြတ်နိုးကြင်နာသော အကြည့်မျိုးဖြင့် လှမ်း၍ စောင့်ကြည့်နေတတ်၏ ။

စကျင်ကျောက်နံရံ

၆၇

သူငယ်လေးသည် စိတ်အာထက်သန်စွာဖြင့် မြွေများကို စည်းကမ်းတကျဖြစ်အောင် ဆုံးမပဲ့ပြင်တတ်ပုံမှာ ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ကို အရွှင်ပျဆုံးဖြစ်စေမြဲ။

များမကြာမီ မြွေတစ်ကောင်ချင်းကို အမည်တပ်၍ သူခေါ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ သူငယ်၏ ရွှေခြည်ပန်းကို အပြာရောင်ကတ္တီပါ ဝတ်စုံလေးမှာ မြွေများ၏ စက်ဝိုင်းအတွင်း ကလေးခြေလှမ်းလေးတွေနှင့်ပြေးလွှာနေတတ်သည်။ သူငယ်လေးက သတိကြီးစွာထားလျက် မြွေတစ်ကောင်ချင်း သူတို့ရသင့်သော ဝေစုကို ရကြပါလေရဲ့လားဆိုသည်ကိုလည်း ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။

ဇလုံခွက်ဆီသို့ နောက်ကျမှရောက်လာသော အကောင်များအတွက် နေရာရအောင် စီစဉ်ပေးသည်။ မှီသောက်နေသော တစ်ကောင်စနစ်ကောင်စ၏ ဦးခေါင်းပေါ်ကို သူ၏ သစ်တော်သာမွန်ဖြင့် ရိုက်ပုတ်ရမည်။ သည်မျှနှင့် အလွယ်တကူ နေရာမကျသေးလျှင် မြွေလည်ကုတ်သားကို ဖမ်းကိုင်လျက် ရဲဝံ့မှုအပြည့်၊ စွမ်းပကားအပြည့်နှင့် မြွေကို တရွတ်တိုက်ခွဲသွားတတ်၏။ မည်သို့ပင် ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ကွယ်သည်ဖြစ်စေ၊ အနာကျင်တတ်ဆုံးဖြစ်သည့် အရေခွံလဲချိန်ကျစေဦးတော့ မြွေများက သူငယ်လေးအပေါ် သိမ်မွေ့ကြမြဲ၊ ယဉ်ကျေးကြမြဲပင်။

ယင်းသည့်နောက် သိုးကျောင်းသားတို့ သူတို့နွားများကို စကျင်ကျောက်နံရံကြီး အနီးနားသို့ စားကျက်လာမချတော့ပြီ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ချက်ကိုက်မိရုံလေးနှင့် အသန်စွမ်းဆုံးဆိုသော နွားပိုက်ကိုပင် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို ဘုန်းခနဲ ပစ်လဲကျစေနိုင်စွမ်းသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

သူငယ်လေးအာရီယိုသည် မြွေများအားလုံးအနက် အကောင်
အကြီးဆုံးလည်းဖြစ်၊ အလှပဆုံးလည်းဖြစ်သော တစ်ကောင်ကို ရွေးပြီး
အလွန်ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည်။ အစ်ကိုကြီးဩသိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့က ထို
မြွေကြီးကို ဂရစ်ဖွန်နယားပျံဟု အမည်ကပ်ပွန်းတပ်ပေးထားကြ၏။

စပျစ်ခြံသမားများဆီမှ ကြာရသော ဇာတ်လမ်းများအရ လူတို့
သိမှတ်ချိန်ကတည်းက ထိုမြွေကြီးသည် ကျောက်အက်ကွဲ
ကြောင်းများအတွင်း မှီတင်နေထိုင်လာခဲ့ကြသည် ဆို၏။

လှံသွားမြွေပွေးတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သတ္တုနီရောင် ကောင်း
စွာ ပွတ်တိုက် အရောင်တင်ထားသည့် ကြေးဝါအလာတူသည့်
အကြေးခွံ အကွက်အကွက်တို့ဖြင့် အဆင်ဆန်းများဖော်ပြထားသည်။
ဒါပေမယ့်လည်း ဤနယားပျံကျတော့ အစွန်အပြစ်မရှိ၊ ပကတိ
သွန်သစ်သည့် ဓမ္မရောင်ရွှေစင်ပမာ ဝင်းလက်ပြိုပြက်သည်။ ဦးခေါင်း
ပိုင်းကျတော့ ကျောက်စိမ်းရောင်ဘက် ပြောင်လဲသွားပြီး အရောင်
အဝါ ပိုတောက်ပလာသည်။

မြွေမ စိတ်ကြွလာသောအခါကျလျှင် လည်ပင်းသားကို
ဖြန့်ဆန့်ပစ်လိုက်သည်မှာ တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်ဖြစ်နေသော ရွှေကြေးမုံ
မှန်ပြင်သဖွယ် တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ဒိုင်းလွှားတစ်ချပ်သဖွယ်
ဖြစ်လာမည်။ အခြားမြွေတွေ ကြည့်ရတာလည်း သူမကို ချစ်ကြောက်
ရိသေ ပျံဝပ်ကြလေဟန်တူသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရွှေသာမြွေမကြီး၏ မွတ်သိပ်မှုပြေ
အောင် မသောက်မပြီးမချင် တစ်ကောင်သော်မျှ ဇလုံခွက်ကို လာမထိ

စကျင်ကျောက်နံရံ

၅၉

ကပ်ကြ။ ယင်းသည့်နောက်ပိုင်း အာရီယိုနှင့် မြွေမကြီးတို့ ကခုန်မြူး
တူးဆွေကစားကြကာ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရမြင်ရသည်။

ထိုအချိန်ကျလျှင် မြွေမကြီးသည် ကြောင်ပေါက်စလေး
တစ်ကောင်သဖွယ် အာရီယို၏ အင်္ကျီထဲသို့ ချွန်ထက်ဦးခေါင်းဖြင့်
တိုးရှေ့ကာ ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်၍နေတတ်မြဲ။

ဤအခြင်းအရာ ပြီးဆုံးသောအခါ အမယ်အိုကြီး လမ်းပူစာက
ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ညစာ ယူလာပေးသည်။ သာမန်ပိုင်အရက် နှစ်ဖန်
ခွက်နှင့် ညိုမှောင် ဆာငန်ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ် ဖြစ်လေသည်။

(Ernst Juenger ၏ on the Marble Cliff)

HERMANN HESSE

ဟာမန်းဟက်စာ

ဟာမန်းဟက်စာကို ၁၈၈၇ ခုနှစ်တွင် ဝါတင်ဘာဂ်မြို့၌ ဖွားမြင်ခဲ့၏။ ဖခင်မှာပရိတ်တန်စတော်သာသနာပြု။ အကို့ထံမှတစ်ဆင့် အရှေ့တိုင်းဆိုင်ရာ အတွေ့အမြင်များ စိမ့်ဝင်ပူးကပ်လာခဲ့သည်။ ၁၉၀၄ ခုနှစ်မှစ၍ စာပေရေးသားခြင်း တစ်ခုတည်းဖြင့် အသက်မွေးမှု ပြုခဲ့သည်။ ဟက်စာရေးသားခဲ့သမျှ စာပေလက်ရာများအနက် သိဒ္ဓိတ္ထ၊ ကလင်စာ၏ နောက်ဆုံးနွေရာသီ၊ ရီရှဲလ်ဒေး၊ စတီဖင်ဂုလ်ဖ်နှင့် ဖန်ရွဲလုံးကစားနည်းတို့မှာ အထူးသဖြင့် ထင်ရှားသည်။ စာပေအနုပညာအနေဖြင့် ပြောရလျှင် ဟက်စာသည် ဘယ်လိုမျှ အငြင်းပွားစရာ မရှိသော လမ်းသစ်တီထွင်သူဖြစ်သည်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် စာပေဆု ရခဲ့သည်။ ဆုသာရခဲ့သော်လည်း ကွယ်လွန်သည့် ၁၉၆၂ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း နှစ်အတန်ကြာသည်အထိ စာပေစည်းဝိုင်း ယိုအပြင်ဘက်

၆၄

နိုင်ဇော်

က သင်းကွဲလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့သေးသည်။ နောက်ပိုင်းကျမှ ဟက်စာ၏ တန်ဖိုးမှာ ရုတ်တရက် မြင့်တက်လာခဲ့၏။ ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းတို့၏ တန်ဖိုးသက်သက်အပေါ် အခြေခံတွက်ချက်သော စက်ယန္တရားဆန်ဆန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မနှစ်သက်သည့် လူငယ်များ အတွက် ဟက်စာသည် မီးရှူးရှေ့ဆောင် ဖြစ်၍လာခဲ့သည်။ အဇ္ဈတ္တ၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာဖွေလိုသူ မျိုးဆက်သစ်များအတွက် ကိုးကွယ်စရာ သူရဲကောင်း တစ်ဦးသဖွယ် ဖြစ်၍လာခဲ့သည်။

အမြင့်မားဆုံးတောင်တော်

အိန္ဒိယကို ငြိမ်းချမ်းငြိမ်သက်စွာ ကျကျနနနှင့် သိက္ခာရှိသည့် နှုတ်ဆက်မှုမျိုးဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ခွာရန် အိန္ဒိယမှ မထွက်ခွာမီ နောက်ဆုံးနေ့ရက်များအနက် တစ်ရက်တွင် သီဟိုဠ်ကျွန်း၏ အမြင့်မားဆုံး တောင်တောင်ဖြစ်သော ပီဒုရုတာလာဂါလာ တောင်ထွတ်ပေါ်သို့ မိုးသည်းသည်းနံနက်ခင်း၏ အအေးခတ်ထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ပီဒုရုတာလာဂါလာ တောင်ထွတ်ကို အင်္ဂလိပ်ပေဖြင့် တိုင်းတာသောအခါ လေးစာလောက်သည့် အမြင့်ပေမျိုး ရှိနေသည်။အမှန်တော့ မီတာ ၂၅၀၀ ထက် နည်းနည်းပဲပိုပါသည်။ အတက်လမ်းကလည်း လမ်းလျှောက်ခရီးမျှသာ။

အေးချမ်းစိမ်းလန်းသော နုဝါရာအဲလီယာ တောင်တန်းချိုင့်ဝှမ်းမှာ ပေါ့ပါးသော နံနက်ခင်းမိုးထဲတွင် ငွေရောင်တောက်ပနေခဲ့သည်။ အင်ဂလိုအင်ဒီးယန်းတို့၏ ပုံစံကျ သွပ်မိုးအိမ်များ၊ ပြီးတော့ အလွန်အမင်းကျယ်ဝန်းသော တင်နစ်ကစားကွင်းများနှင့် ဂေါက်ရိုက်ကျင်းများရှိသည်။

ဆင်ဟာလီတိုင်းရင်းများကတော့ သူတို့ကလေးတွေ ရှေ့မှာအချင်းချင်း သန်းတုပ်နေကြမည်။ သို့မဟုတ် သိုးမွေးရှော တဘက်ကို ပတ်၍လျက်သာ ထိုင်နေကြရင်း ချမ်းခိုက်ခိုက်တုန် နေကြပေမည်။

မြေပြင်ရှုခင်းကတော့ ဥရောပရှိ သစ်တောနက် (Black Forest) နှင့် ဆင်တူနေသည်။ ကောင်ခိုးတွေလွှမ်းလျက် အသက်မဲ့ လဲလျောင်းနေသည်။

ငှက်အချို့ကလေးမှအပ ဘာသက်ရှိသတ္တဝါ၏ အရိပ်အ ယောင်မျှ မတွေ့ရဘဲ စိမ်းလန်းသော စေးပျစ်၍တန်းရောက်မှ ဝပြဲပြဲ နှင့် အဆိပ်ရှိသော ပုတ်သင်စိမ်းတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ မစ္ဆရီယ လှုပ်ရှားမှုဖြင့် အင်းဆက်များ ဖမ်းစားပုံကို အတော်ကြာ အောင် ကျွန်တော်ကြည့်နေမိသေးသည်။

လမ်းက လျှို့မြောင်လေးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းလျက် အပေါ် ဘက်သို့ တက်စပြုလာသည် ဟိုသည်ပြန်ကျဲနေသော ခေါင်မိုးများ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ။ လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းနေသော ချောင်းလက်တံ လေးက ကျွန်တော့်အောက်ဘက်မှာ ဟိန်းဟောက်သံမြည်နေသည်။

လမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်းမက်စောက်စွာဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ချင်း အပေါ်ဘက်သို့ တက်သွားသည်မှာ တစ်နာရီခန့် ကြာပေမည်။ ခြောက်သွေ့သော ပင်ပု၍ပုတ်များနှင့် နှိပ်စက်သော မှက်ခြင်အုပ်များ အကြား ဖြတ်သန်းသွားရသည်။

အမြင့်မားဆုံးတောင်တော်

၆၉

ရှာ.ရှာ.ပါးပါး တစ်ခါတလေကျမှ ကွေ့သွားသော လမ်း၊
နေရာတို့တွင် ရှုမျှော်ခင်းကို လှမ်း၍မြင်ရသည်။ အဲဒီရုခင်း
ကလည်း အစဉ်အမြဲတူညီစွာ လှပလျက်ရှိသော အတန်ငယ် ညီး
ငွေ့ဖွယ်ပင်ဖြစ်နေသော တောင်ကြားဒေသကို ပင်လယ်ပြင်နှင့်
ဟိုဘက်ခေါင်မိုးများနှင့် အတူတကွ ကွေ့မြင်နေရခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

မိုးက တစတစ တိတ်သွားပြီ။ အေးစက်သောလေလည်း
အတိုက်ရပ်သွားပြီ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း နေမင်းကြီးက
ထွက်စပြုလာခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်က တောင်တန်း၏ပရံအတိုင်း တက်ရောက်
လာခဲ့သည်။

ယခုတော့လည်း လမ်းက ညီညာသောတောင်ပိုင်းဒေသကို
ဖြတ်သန်းသွားနေပြန်သည်။ အဲသမှာ အတန်ငယ် ပြေပြစ်သော
ဖုန်းဆိုမြက်ရိုင်းကွင်းရှိသည်။ ပြီးတော့ လှပသော တောင်ကျချောင်း
လက်တံများလေးတွေ အတော်များများ ရှိနေသည်။

ဤနေရာတွင် တောင်ဇလပ်ပန်းပင်တွေက ကျွန်တော်တို့
နှိုင်းမှာထက်ပို၍ ဝေဆာစွာဖြင့် ရှင်သန်နေကြသည်။ အပင်တွေက
လူအရပ်သုံးပြန်စာမျှ မြင့်သည်။ အမွေ့ပွပွ ငွေရောင်သစ်ပင်များမှာ
အပွင့်ဖြူဖြူတွေ ဝေနေပုံမှာ အဲလံတောင်တန်းရှိ ပန်းဖြူအဲဒဲလံ
ဝစ္စများကို တကယ်အမှတ်ရစရာ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် ရင်နှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား တောပန်း တောင်
ပန်းများစွာတို့ကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။ သို့ပါသော်လည်း သူတို့

အားလုံး အဲလပ်တောင်တန်းဒေသ အမှုအကျင့်ထက် ဆန်းကြယ်စွာ ပို၍ ကြီးမားနေသည်။ ပို၍ မြင့်မြင့်မားမား ဖြစ်နေသည်။ ထို့အပြင် ဤနေရာရှိ သစ်ပင်တွေက သစ်တစ်ပင်ချင်း အစီအစဉ်အတွက် ဂရုမစိုက်ဘဲ အရွက်ကြီးကြီးတွေနှင့် အမြင့်ဆုံးထိပ်ရောက်အောင် သစ်မာကြွေခိုင်းစွာ ပေါက်ရောက်နေကြသည်။

တောင်တန်း၏ နောက်ဆုံးအထက်နေရာနားသို့ ကျွန်တော် ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပြီ။

လမ်းသည် ရုတ်တရက် မတ်စောက်စ ပြုလာခဲ့ပြန်သည်။ များမကြာမီ ကျွန်တော်သည် သစ်တောတွေဝိုင်းနေရာသို့ ရောက်နေ ပြန်တာ တွေ့ရသည်။ ဆန်းကြယ်သော၊ အသက်ကင်းမဲ့သော၊ ခြောက် လှန့်ဖမ်းစားသော သစ်တောဖြစ်သည်။

သစ်တော၏ ပင်စည်နှင့် အကိုင်းအခက်တွေက မြွေကါး များသဖွယ် အချင်းချင်း ရစ်လိမ်ထားကြသည်။ သစ်ကပ် ရေညှိ ပင်တို့၏ ရှည်လျား ထူထဲ ဖြူဖွေသော မုတ်ဆိတ်များအကြားမှနေပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်ကန်သဖွယ် ကြည့်နေကြသည်။ သစ်တောကြားမှ စိုထိုင်းခါးသက်သော သစ်ရွက်နံ့နှင့် နှင်းခါးတွေက ဝေနေသည်။

အရာရာအားလုံး လွန်စွာ အေးချမ်းသာယာရှိလှသည်။ သို့ပါ သော်လည်း ဤအချင်းအရာသည် ကျွန်တော့်ဘာသာ လျှို့ဝှက်စွာ စိတ်ကူးထားသည်နှင့်တော့ အမှန်တကယ် တူညီခြင်း မရှိ။ ယနေ့ ကြုံရသော အိန္ဒိယ၏ အမြင်မှန်ရခြင်း အသစ်သည် ယခင်တွေ့ရှိထား ပြီးသော များစွာတို့တွင် ထပ်လောင်းခဲ့လေပြီလားဟု ကျွန်တော် စိုးရိမ်စပြုလာခဲ့သည်။

အဲသည့်နောက် သစ်တော အဆုံးသတ်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေးလျှက် အသက်ပင် မရွှံ့နိုင်လောက်အောင် သြဆီရန်ရှိ မြေပြင်ရှုစင်းနှင့် ဆင်တူသော မီးခိုးပြာရောင်ကွင်းပြင်ပေါ်သို့ လှမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

ကျောက်တုံးပိရမစ်ကလေးကို သရဖူဆောင်းထားသော ဟာလာဟင်းလင်း တောင်ထိပ်ဖျားနှင့် ကျွန်တော် မဝေးတော့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အမြင့်ဘက်ရှိ အေးစက်သောလေသည် ကျွန်တော်ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ကုတ်အင်္ကျီကို တင်း တင်းဆွဲလျက် နောက်ဆုံးခြေလှမ်းတစ်ရာခန့်ကို ဖြေးညှင်းစွာ တက် ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

အပေါ်ဘက်တွင် ကျွန်တော်မြင်ရသည်က သိဒ္ဓိယ၏ သမား ရိုးကျ ပုံစံတော့လည်း မဟုတ်ပေ။

သို့တစေ ထိုအခြင်းအရာသည် သီဟိုဠ်ကျွန်းတစ်ဝှမ်းလုံးမှ ကျွန်တော်ရယူခဲ့သမျှ အာရုံခံစားချက်တို့အနက် အကြီးကျယ်ဆုံး၊ အသန့်စင်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ရှည်လျားသော နဝါရာအဲလီယာ တောင်ကြားဒေသ တစ်ခု လုံးမှာ လေတိုက်ခတ်ခြင်းကြောင့် ကြည်လင်ရှင်းသန့် နေသည်။

ရင့်မှိုင်းသောအပြာ ပြုံးတော့ တစ်ခဲနက်သော သီဟိုဠ်ကျွန်း ၏ မြင့်မားတောင်တန်းကြီးများ အားလုံးကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ ခမ်းနားသော နံရံကြီးများ တစ်ခုပေါ်တစ်ခု ဆင့်ပုံနေကြသည်။ ယင်းတို့၏အလည်တွင် အခမဲ့တောင်ထွတ်ပေါ်ရှိ လှပသော ရှေး ဟောင်းကျသော မြင့်မြတ်သော ပိရမစ်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်း၏ နံဘေးတွင် အတိုင်းအဆမဲ့ နက်ရှိုင်းပြီး ဝေးလှမ်းစွာ ပက်လက် လှံလျှောင်းနေသော ပင်လယ်ပြာရှိသည်။

ထောင်နှင့်ချီသော တောင်တန်းများအကြားတွင် ကျယ်ဝန်းသော တောင်ကြားဒေသများရှိသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသော လျှိုမြောင်းများရှိသည်။ မြစ်များ၊ ရေတံခွန်များရှိသည်။ မရေမတွက်နိုင်သော အတွန်အခေါက်များရှိသည်။ ရှေးဟောင်း ဒဏ္ဍာရီများက ပရဒီဟု ဥယျာဉ်ကို တည်ဆောက်ပေးထားသော တောင်ထူထပ်သည့်ကျွန်းကြီးတစ်ခုလုံး ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်၏ ဟိုအောက်ဘက် အတော်နိမ့်နိမ့်မှာ ခမ်းနားစွာ တန်းစီချီတက်သွားနေကြသော တိမ်တိုက်များသည် တောင်ကြားတစ်ခုစီ၏ အပေါ်ဘက်တွင် မိုးခြိမ်းနေကြသည်။ ရွှေ့လျားနေကြသည်။

ကျွန်တော်၏ အနောက်ဘက် နက်ရှိုင်းသော နက်ပြာရောင်ထဲမှ မြူခို၊တိမ်တိုက်များ ဝဲကတော့သဖွယ် ထွက်ပေါ် လာနေကြသည်။

အရာရာအားလုံးအပေါ်မှာ ပြင်ရှသော အစိမ်းအရိုင်းသက်သက် အေးစက်သည့် တောင်တန်းလေပြင်၊ ဟိန်းဟောက်သံပေးသည်။ အနီးအနားနှင့် အဝေးက ရှိရှိသမျှ အရာဝတ္ထုအားလုံး စိုထိုင်းသောလေထုထဲတွင် ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ပြောင်းလဲနေကြသည်။ မုန်တိုင်းထန်စွာ ရောမွှေထားသော အရောင်များဖြင့် နက်ရှိုင်းစွာ ပြည့်ဝနေကြသည်။သို့ဖြင့် ဤမြေပြင်သည် တကယ်ပဲ ပရဒီသုဥယျာဉ် ဖြစ်နေသလိုလို၊အရပ်ရှည်လျားလျားနှင့် ကြမ်းတမ်းစွာသော ပထမဆုံး

အမြင့်မားဆုံးတောင်တော်

၇၃

လူသားများသည် တိမ်များပတ်ထားသည့် တောင်တန်းပြာများပေါ်မှ တောင်ကြားဒေသများဆီသို့ ဆင်းသွားလေ သယောင်ယောင်။

ယခုတွေ့ရသော ကမ္ဘာဦးအစ မြေပြင်ရှုခင်းသည် အိန္ဒိယ ဒေသ တစ်ဝှမ်းလုံးကွင် ကျွန်တော်တွေ့မြင်သမျှ အရာရာအားလုံး ထက် ပိုမိုအားကောင်းစွာ ကျွန်တော့်ကို စကားပြော၍နေခဲ့သည်။

ပရိဒိသုဉယျာဉ်၏ အုန်းထန်းပင်များ၊ ကျေးငှက်များ၊ ကြွယ်ဝသော ကမ်းခြေမြို့ပြများ၏ ဝတ်ကျောင်းတော်များ၊ ဆန်စပါးခင်းများ၊ အသီးအပွင့်များဖြင့် အခိုအငွေ့ တလူလူဖြစ်နေသော အပူပိုင်းဒေသမြေမိမ့်ချိုင့်ဝှမ်းများ၊ ဤအရာ အားလုံးနှင့် ကမ္ဘာဦးအစ သစ်တောကြီးကိုယ်တိုင် လှပလွန်းသည်။ ညို့ဝင်ဖမ်းစားသည်။

သို့သော် ယင်းတို့အားလုံး ကျွန်တော့်အတွက် အမြဲတမ်း ဆန်းကြယ်နေမြဲဖြစ်သည်။ သာမန်ထက် လွန်ကဲထူးခြားနေကြသည်။ ကျွန်တော့်အနီးအနားကို ဘယ်သောအခါမျှ ချဉ်းကပ်မလာ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဘယ်သောအခါမျှ ဖြစ်မလာ။

ဟောသည့် အမြင့်နေရာ။

အေးစက်သောလေနှင့် အစိမ်းအရိုင်းသက်သက် အမြင့်ထိပ်၏ ပွက်ထနေသော တိမ်တိုက်များအကြားသို့ ရောက်တော့မှ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ လုံးဝရှင်းလင်း သဲကွဲသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ရှင်သန်မှုများနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ မြောက်ပိုင်းယဉ်ကျေးမှုများ အစိမ်းအရိုင်းသက်သက်ဖြစ်သော ဆင်းရဲနံ့ချာသော ဒေသတွင် ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ပြီးပြည့်စုံစွာ အမြစ်တွယ်သွားတာကို ကျွန်တော် ရှင်းသွားပြီ။

တောင်ပိုင်းနှင့် အရှေ့ပိုင်းဒေသကို တမ်းမော့စွာ ကျွန်တော်
တို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အမှောင်ဖြင့် စေ့ဆော်လျက် နေရင်း
ဒေသ၏ ကျေးဇူးဖြင့် တုပလျက်ဖြစ်သည်။

ဤနေရာရောက်တော့ ပရဒီသုဥယျာဉ်ကို ကျွန်တော်တို့
တွေ့ရသည်။ သဘာဝတရား၏ ဆုလာဘ်လက်ဆောင် အားလုံး
ကြွယ်ဝပေါများစွာ သွန်ထွက်လျက်ရှိပြီး အထူးထူး အထွေထွေဖြစ်နေ
သည်။

ရိုးသားသော ဟန်မဆောင်တတ်သော ကလေးများသဖွယ်
ဖြစ်သော ပရီဒီဥယျာဉ်ရှိ လူများကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်တို့က သူတို့နှင့်ခြားသည် ကျွန်တော်တို့သည် ဤနေရာတွင်
လူတစ်စိမ်းများ ဖြစ်နေကြသည်။ ဒေသသားအဖြစ် မခံယူရ။

ပရီဒီဥယျာဉ်ကို ဟိုးရှေးရှေးကတည်းက ကျွန်တော်တို့
ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ရရှိရန်၊ ကျွန်တော်တို့တည်ဆောက်ရန်
မျှော်လင့်ထားသော ပရီဒီသု ဥယျာဉ်အစ်သည်လည်း အိက္ခေကာ
ပေါ်မှာ တွေ့မည်မဟုတ်။ နွေ့ကွေ့သော အရှေ့တိုင်းပင်လယ်များ
အပေါ်မှာ မရှိနိုင်။

ကျွန်တော်တို့ အဇ္ဈတ္တကမ္ဘာပဲ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ မြောက်ပိုင်းဒေသ ယဉ်ကျေးမှုကမ္ဘာပဲ
ရှိပေမည်။

(Hermann Hesse ၏ Pidurutalagala)

မပြောနိုင်

မပြင်ဆင်

ဖရန့်စ်ကပ်စ်ကာ	၇၇
အိပ်မက်	၈၁
အနီသို့မဟုတ်အစိမ်း	၈၉
ရထားထဲမှာ	၉၇
ကျိုဟန်ပေတာဟောဗယ်	၁၀၃
မိန်းမသားအချစ်	၁၀၇

မရန့်စ်ကပ်စ်က

မြင့်သားအရှယ် မကုန်ကပ်ကာ

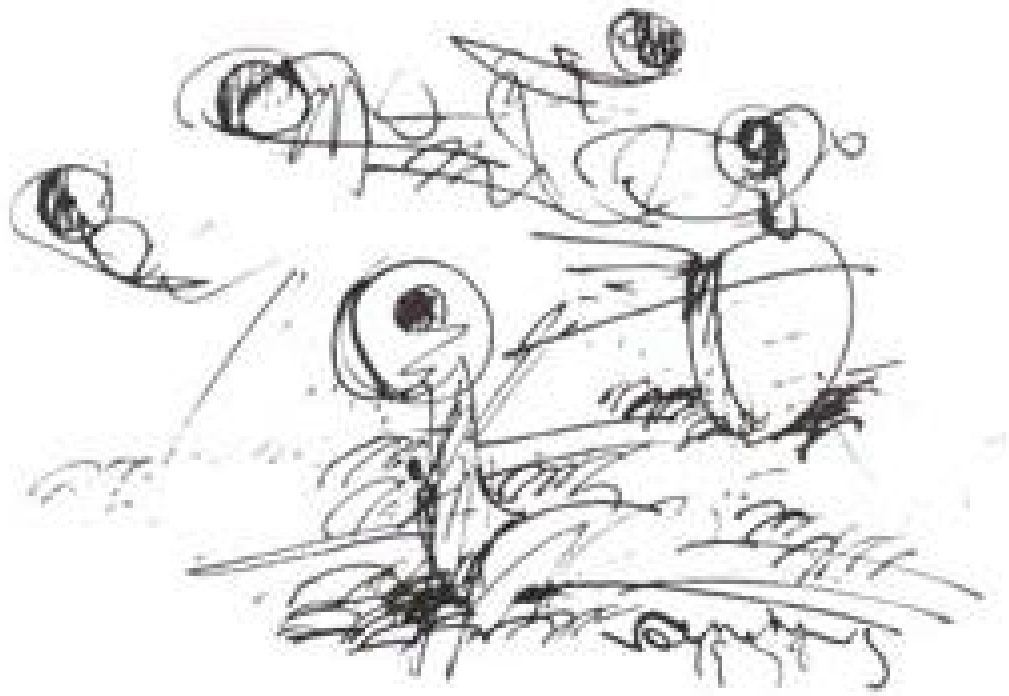
ဖရန့်စ်ကပ်ဖိကာ

သူသည် ဂျူးလူမျိုး။ သို့မဟုတ်မှာ ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယား။ သူစာရေးသောအခါ ဂျာမန်ဘာသာကို သုံးစွဲသည်။ ၁၈၈၃ ခုနှစ်တွင် ပရက်မြို့၌ ဖွားမြင်သည်။ ဖခင်က အောင်မြင်သော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်။ ကပ်ဖိကာသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖခင်ကိုကြောက်ရွံ့ ရသည်။ ဖခင်က သား၏ သိမ်မွေ့သော ခံစားစိတ်ကို ဘယ်သော အခါမှ နားမလည်ဘဲ နှိပ်စားတတ်သည်။ ကပ်ဖိကာသည် ဥပဒေပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၉၀၈ ခုနှစ်မှ စတင်၍ အသက်အာမခံဌာနတစ်ခုတွင် ဥပဒေဆိုင်ရာ စာရေးစာချီအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့၏ ။ သို့သော်လည်းအကိုင်ကို သူ အားမရသကဲ့သို့ ဖခင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်တိုင် သိမ်ငယ်စိတ် ဝင်ရသည်။ ၁၉၁၇ ခုနှစ်မှစ၍ အဆုတ်ရောဂါ စွဲကပ်လာသည်။ သူ၏ အချစ်ရေးဘဝမှာလည်း အကြောင်းအရာများစွာတို့ကြောင့် အဆင် မပြေ။ သူသည် ဂျာမန်ဘာသာစကားကို သုံးစွဲသူ ဖြစ်သောကြောင့်

၇၈

မမြင့်နိုင်

ချက်လူမျိုးများနှင့် အံ့မဝင်။ ဂျူးလူမျိုးဖြစ်နေပြန်သောကြောင့် ဂျာမန်များကလည်း သူ့ကို လက်မခံ။ ထိုသို့သော ဘဝပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူသည် ဝတ္ထုများစွာတို့ကို ရေးသားခဲ့၏။ မပြီးဆုံးသေးသော လုံချင်ဝတ္ထုများနှင့် ဝတ္ထုတိုအမြောက်အမြားတို့ကို သူကွယ်လွန်သောအခါ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ရန် သူမိတ်ဆွေ မက်စ်ဘရော့ဒ်က အပ်နှံထားခဲ့သည်။ ၁၉၂၄ ခုနှစ်တွင် ကပ်ဖ်ကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ မက်စ်ဘရော့ဒ်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကပ်ဖ်ကာ၏ စာပေလက်ရာများကို ကမ္ဘာ့စာဖတ်ပရိသတ်များ ဖတ်ရှုကြရသည်။ သူ့အရေးအသားများကို ရုတ်တရက် နားလည်ရန် ခက်ခဲနိုင်သည်။ သို့သော် ခေတ်သစ်လူသားတို့ ရင်ဆိုင်ရသော ဘဝပြဿနာများမှာ ရုပ်ကွေးသလောက် သိမ်မွေ့နက်နဲလျက်ရှိသည်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာ ဖိစီးမှုတွေများသည်။ ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ လူသားသည် သဘာဝအတိုင်း မိမိကိုယ်ကို မယုံကြည်မှုပြဿနာ၊ လူ့ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေရင်းက လမ်းပျောက်ရသည့် ပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်လာရသည်။ ကပ်ဖ်ကာ၏ စာပေလက်ရာများအားဖြင့် လူသား၏ အသိစိတ်နှင့် ခေတ်သစ်လူ့အဖွဲ့အစည်းတို့၌ ကြုံတွေ့ရပုံကို နားလည်လာနိုင်ပေသည်။ ကပ်ဖ်ကာကို ပြင်သစ်အယူအဆဖြစ်သော ဖြစ်တည်မှုဝါဒဆန်သည်ဟုလည်း အချို့က သတ်မှတ်လေ့ရှိကြ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ကပ်ဖ်ကာသည် ခေတ်သစ် ဂန္ထဝင် (Modern classic) စာရေးဆရာများအနက် အထင်ရှားဆုံး တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

အိပ်မက်

Josef K အိပ်မက်မက်နေသည်။ သူ့အိပ်မက်က သည်လို။
သာယာသော နေ့တစ်နေ့။ အေးအေးဆေးဆေး သူ လမ်း
ထွက်လျှောက်ချင်သည်။ သို့သော် ခြေနှစ်လှမ်းသာ လှမ်းရသေးသည်။
သင်္ချိုင်းရောက်နှင့်နေပြီသာ ဖြစ်နေလေသည်။

တွေ့ရသော လမ်းများကတော့ လျှောက်၍မရနိုင်လောက်
အောင် ကောက်ကွေ့ရုပ်ကွေ့လှသည်။ သို့သော် သည်သို့သော
လမ်းတစ်လမ်းပေါ်သို့ပင် သူရောက်သွားသည်။ လမ်းပေါ်တွင်
ရွေ့လျားနေရသည်မှာ အဟုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းနေသော ရေပြင်ပေါ်တွင်
မလှုပ်မရှား မျောပါနေသော အနေအထားနှင့် ရွေ့လျားနေရသလို
ပင်။

လောလောလက်လက်ဖို့ထားသော သင်္ချိုင်းမြေပုံတစ်ခုဆီသို့
အဝေးမှပင် သူ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ယင်းနေရာ၌ သူ
ရပ်နားချင်သည်။ မြေပုံက သူ့အား ညှို့ငင်ဖမ်းစားနေပြီး ၎င်းထံသို့
ရောက်နိုင်ရန်အတွက် အလျင်စလိုသွားရန် လုံးဝ မလိုအပ်ဟု
သူမှန်ကြည့်၍ရသည်။

သို့သော် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မြေပုံအား ခဲခဲယဉ်းယဉ်း မြင်ရသည်။

လိမ်ယှက်ရုပ်တွေ့နေသော အချင်းချင်း ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ် နေသော အသံများဖြင့် ကွယ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အလံကိုင် သမားများကိုမူ မမြင်ရ။ သို့သော် ကြည့်ရသည်မှာ ထိုမြေပုံနေရာ၌ ကြီးစွာသော ပျော်ရွှင်မြူးကူးမှုက ကြီးစိုးနေသည့်အတိုင်းပင်တည်း။

အဝေးသို့ သူထပ်ကြည့်လိုက်စဉ်တွင်တော့ စောစောက မြေပုံကိုပင် လမ်းနံဘေး သူ့အနီးတွင် ရုတ်တရက်ကြီး မြင်လိုက်ရ သည်။

တကယ်ပင် သူ့နောက်၌ ရောက်လုနင့်နီ၊ ဖြစ်နေပေပြီ။ မြက်ခင်းထဲသို့ သူ အလျင်စလို ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ လမ်းက အရှိန် ပြင်းစွာ ဆက်သွားနေသောကြောင့် သူ လိမ်လူးသွားပြီး မြေပုံရှေ့တည့် တည့်သို့ ဒူးထောက်လျက်သာ ကျသွားသည်။

မြေပုံနောက်တွင် လူနှစ်ယောက်ရပ်နေပြီး သချိုင်းကျောက်ပြား တစ်ချပ်ကို သူတို့နှစ်ယောက်ကြား လေထဲတွင် မြှောက်ကိုင်ထား သည်။

Kအား မြင်လိုက်သည်နှင့် သူတို့သည် ကျောက်ပြားအား မြေကြီးထဲသို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်ကြသည်။ အခိုင်အခံ တည်ထား သည်ကဲ့သို့ပင် ကျောက်ပြားသည် မြေကြီးပေါ်တွင် မတ်မတ်ထောင် နေလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ရံ့တစ်ခုထဲမှ တတိယလူတစ်ယောက် ထွက် လာပြန်သည်။ ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ဟု **K**က ချက်ချင်း မှတ်မိ လိုက်သည်။ ထိုသူသည် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ပုံပျက်ပန်းပျက် ကြယ်သီး

တပ်ထားသော ရှပ်အင်္ကျီကိုသာ ဝတ်ထားသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ကတ္တီပါ ကက်ဦးထုပ်တစ်လုံး၊ လက်ထဲတွင်တော့ ရိုးရိုးခဲတံတစ်ချောင်း၊ ချုံထဲမှ **K**အနီးသို့အလာတွင် ယင်းခဲတံဖြင့် လေထဲတွင် ရုပ်ပုံများကို ရေးဆွဲခဲ့သည်။

ယခု ကျောက်ပြာ၏ အပေါ်ပိုင်းတွင် သူ စရေးပြီ။ ကျောက်ပြာသည် မြင့်လှသည်။ ဦးညွှတ်ရမည်တော့ လုံးဝမဟုတ်။ သို့သော် ကိုင်ညွှတ်ရမည်ကတော့ သေချာသည်။

သူ အပေါ်မတက်ချင်သော မြေပုံက သူအား ကျောက်ပြာနှင့် ခြားထားသောကြောင့်ပင်။ ထို့ကြောင့် ခြေဖျားများနှင့်ရပ်ပြီး ကျောက်ပြာများ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ဘယ်လက်နှင့်ထောက်ကာ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထားရသည်။ သူသည် အထူးကျွမ်းကျင်လှသော သူ့ပညာဖြင့် ကျောက်ပြာပေါ်တွင် ရွှေစာလုံးများကို ရိုးရိုးခဲတံဖြင့် အောင်မြင်စွာ ရေးနိုင်ခဲ့သည်။

သူရေးသော စာလုံးမှာ “ဤနေရာ၌ ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ လဲလျောင်းနေသူသည်.....”

စာလုံးတိုင်းသည် နက်ရှိုင်းစွာ ရေးထွင်းထားပြီး ရွှေသားပကတိအသွင်နှင့် သန့်စင်လှပစွာ ပေါ်လာကြသည်။

သည်စာလုံးများကို ရေးပြီးသောအခါ **K** ဆီသို့ သူလှည့်ကြည့်သည်။ ဆက်လာမည့် စာလုံးများကို အလွန်သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေသော **K**သည် ထိုသူအား ဂရုမစိုက်။ ကျောက်ပြာဆီသို့သာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ပိုင်း တစ်သာ ရေပြေးသေးသော ထိုသူက ဆက်ရေးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ ဆက်မရေးနိုင်။

နှောင့်နှေးနေသည်။

သူ့အား တစ်စုံတစ်ခုက နှောင့်ယှက် ဟန့်တာနေသည်။

ခဲတံကို သူ ပစ်ချလိုက်ပြီး **K**ဘက်သို့ သူ့ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက် ပြန်သည်။

ယခုမှ **K**လည်း ပန်းချီဆရာအား ဂရုတစိုက်ကြည့်မိပြီး ကြိုးစားသောအကျဉ်းအကျပ်ထဲ သူရောက်နေကြောင်း၊ သို့သော် သည်ခုကွဏ် အရင်းခံအကြောင်း တရားကိုတော့ သူ မပြောနိုင် ကြောင်း သတိထားလိုက်မိတော့သည်။ စောစောကတွေ့ခဲ့ရသော သူ၏ တက်ကြွဖျတ်လတ်မှုအားလုံး ယခု ပျောက်ကွယ်သွားကြချေ ပြီ။

Kသည်လည်း သူ့နည်းတူ အကျဉ်းအကျပ်ထဲရောက်သွား ရပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တစ်ယောက် အားကိုး ရာမဲ့စွာ ကြည့်မိကြသည်။ မည်သူမျှ ဖြိုဖျက်မပစ်လိုက်နိုင်သော အလွန်ဆိုရှားသည် နားလည်မှုလွှဲမှားခြင်း တစ်ခုတော့ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ထိုအချိန်၌ အသုဘတီးပိုင်းမှ ခေါင်းလောင်းကလေး တစ်လုံး ကလည်း အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ် စ၍ မြည်လာလေသည်။ သို့သော် ပန်းချီဆရာက ရင်ထဲခံစားလှုပ်ရှားစွာ လက်ကိုမြှောက်ရမ်း လိုက်သောအခါ ရပ်သွားသည်။

အိပ်မက်

၈၅

တစ်အောင်ကြာသောအခါ ထပ်မြည်လာပြန်သည်။ သည်
တစ်ခါတော့ တိုးတိုးသဲ့သဲ့သာဖြစ်ပြီး မည်သူကမျှ မတောင်းဆိုရဘဲ
ချက်ချင်းရပ်သွားပြန်သည်။ သူ အသံမြည်နိုင်ကြောင်း သက်သေပြ
ချင်ပုံကို ကြည့်ကာ ဖြေမဆည်နိုင်ဖြစ်ပြီး ငိုကြွေးစပြုလေပြီ။ အကြာ
ကြီးပင် သူ ရှိက်ငင်နေသည်။

ပန်းချီဆရာသည် **K** အေးဆေးတည်ငြိမ်သွားသည်အထိ
စောင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ရေးလက်စကို ဆက်မရေးချင်
သော်လည်း ဆက်ရေးရန် ခံ့ဖြတ်လိုက်သည်။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ရန်
မှလွဲ၍ မည်သည့်ထွက်ပေါက်ကိုမှ သူ ရှာမတွေ့။ သူ ပထမဆုံး
ဆက်ရေးလိုက်သည့် ခဲချက်ကလေးသည် **K**အတွက် လွတ်မြောက်
ရာပင်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ပန်းချီဆရာသည် သူရေးစရာရှိသည်အား အလွန်
စိတ်လက်မပါစွာသာ ရေးပြီးသွားခဲ့ကြောင်း သိသာထင်ရှားလှသည်။
သူဆက်ရေးသည်မှာလည်း စောစောက ရေးခဲ့သည်များလို မလှပ
တော့။ အထူးသဖြင့် ရွှေရောင်ပျောက်ကွယ်နေခြင်းပင်။ သူသည်
စာလုံးကို မှေးမှိန်စွာ၊ မညီညာစွာပင် ဆက်ရေးနေရာမှ အကွာရာ
စာလုံးသည် အလွန်ကြီးလာလေသည်။ ယင်းအကွာရာကား **J**
..... ။

စာလုံးအား အပြီးသတ်ရေးပြီးလူတွင် ပန်းချီဆရာသည်
မြေပုံထဲသို့ ခြေတစ်ဖက်နှင့် ဒေါသတကြီး ဆောင့်လိုက်သောအခါ
မြေကြီးသည် အထက်သို့ အရပ်အနံ့ လွင့်စင်မြောက်တက်သွားသည်။

၈၆

မမြင့်နိုင်

နောက်ဆုံးတော့ **K** သည် ပန်းချီဆရာအား နားလည်သွားသည်။
ယခုအချိန်သည် သူ့ကို တောင်းပန်နေရန် အချိန်မဟုတ်တော့။ မည်
သည့် ခုခံဆန့်ကျင်မှုကိုမျှ မပြုသော မြေကြီးထဲသို့ လက်ချောင်းအား
လုံးဖြင့် သူ တူးလေပြီ။

အရာအားလုံးသည် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးဟန် ဖြစ်နေပြီ။
မြေမာပါးပါးတစ်ချပ်သည် ထောင်လျက်သား ပေါ်လာချေပြီ။ ယင်း
ကျောက်ပြား၏ နောက်တည့်တည့်တွင် မက်စောက်သော နံရံများနှင့်
တွင်းကြီးတစ်တွင်း ပွင့်ဟလာသည်။

K သည် ၎င်းတွင်းထဲသို့ မြှုပ်ဆင်းသွားလေသည်။ လည်တိုင်
တွင် ဦးခေါင်းက ခိုင်မာမာနေသေးလျက်က **K** တစ်ယောက် ဖောက်
ထွင်း မသွားနိုင်သော နက်ရှိုင်းမှု၏ ပွေ့ဖက်လက်ခံမှုကို မြေကြီး
အောက်တွင်းထဲ၌ ခံယူလိုက်ရပြီးစဉ်တွင် သူ၏ နာမည်သည် ကျောက်
ပြားထက်သို့ ခန့်ငြားထည်ဝါ လှပစွာ လျင်မြန်လှစွာ ရောက်ရှိသွား
လေတော့သည်။

ယင်းမြင်ကွင်းအား ပီတိပွားစွာဖြင့် သူအိပ်ရာမှ နိုးလာလေ
သည်။

(Ein Traun by Franz Kafka)

အနီ သို့မဟုတ် အစိမ်း

ခရု.ဂါးသည် သူ့ဆံသဆိုင် ငယ်ငယ်အား ခါတိုင်းနေ့များ
မှာကဲ့သို့ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီး ကိုယ့်ဆိုင်ကလေးကိုယ်
လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်။

အင်...သည်လောက် သေ.နှပ်ငယ်ညှို့.နွမ်းတဲ့ နေရာလေး
ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ‘ခါတိုင်းနေ့များလိုပဲ’ ပိုင်ဆိုင်နေရာမှာလဲ။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှိနေဆဲ သတင်းစာပို့သည့် အမျိုးသမီး
ရောက်လာသည်။ ‘အထူးဆုံးသတင်းများ’ သတင်းစာကို လာပို့
တာပဲပေါ့။ ဒါလည်း ခါတိုင်းနေ့များမှာလိုပါပဲ။

‘စိတ်ဝင်စားစရာများ ပါသေးလားဗျ’

စိတ်မဝင်စားစွာ မေးမိသည်။

‘ပါတာပေါ့၊ အဲဒီသတင်း ရှင် မသိဘူး၊ အံ့ပါရဲ့၊ မနေ့ညနေ
က လူသတ်မှုလေး ယို ကျုံ့ကြီးလမ်းထဲမှာဖြစ်တဲ့ လူသတ်မှုလေး’

၉၈

မမြင့်နိုင်

အံ့ဩသွားသည်။ ခုမှ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ လူတိုင်းသိသည့် ကိစ္စမှ သူမသိဖြစ်ရလေအောင် မနေ့ညနေက ဘာများလုပ်နေမိခဲ့ပါလိမ့်။

‘လူသတ်သမားကို ဖမ်းမိပြီတဲ့လား၊’

‘ဟင့်အင်း- ဒါပေမယ့် ဒီမှာကြည့်စမ်း၊’

အမျိုးသမီး ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့...

‘ဒီပုံလေ၊ သူ့ပုံပေါ့’

ဓာတ်ပုံကို အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ပြီး ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တစ်လုံးချင်းဖတ်သည်။ ဖမ်းမိလျှင် ဆုငွေတစ်သောင်းဆိုပါလား။ ကျပ်ပေါင်း တစ်သောင်းတိတိကြီးများကောင်ပဲ။ ငွေတစ်သောင်းနဲ့ ဒီဆိုင်ခန့်တစ်ခုလုံးကို ဆိုင်ရုံတွေ၊ မှန်တွေအသစ်လဲ၊ နံရံတွေ ဆေးလှလှပြန်သုတ်၊ ပန်းကာကော၊ အို... အကုန်လုံးကို ကောင်းကောင်းအသစ်ပြန်ပြီး မွမ်းမံပြင်ဆင်နိုင်တာပေါ့။

အမျိုးသမီး ပြန်ထွက်သွားပြီးတော့လည်း တစ်ချိန်လုံး စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ပွင့် လှလှများ၏ ထုံပျံ့သော ရနံ့ကြား ယစ်မှုူးရင်ခုန်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်ပြုံးမိပြန်သည်။

အင်း...လူသတ်သမား ဖမ်းပေးပြီး ငွေတစ်သောင်း တကယ်ရတော့မည့်အတိုင်းပါလား။

‘ဆံသဆရာဆိုတာ ခင်ဗျားလား၊’

နံဘေးတွင် ရုတ်တရက်ကြီး မြည်ဟိန်းလာသောအသံ။

လူတစ်ယောက်။ ဆိုင်ထဲ သူ ဘယ်လိုဝင်လာခဲ့ပါလိမ့်။ သူ့ခြေသံကိုမျှ မကြားလိုက်မိခဲ့။ ပြီး သူ့ကိုလည်း ငါမသိပါလား။

အနီ သို့မဟုတ် အစိမ်း

၉၁

‘ခင်ဗျာ၊ ဆံပင်ညှပ်ဆရာ ဟုတ်မဟုတ် ကျုပ်မေးနေတာ’
မချီသာလိုက်သည့်အသံ။

‘တံခါး၊ သော့ခတ်လိုက်စမ်းပါ’

ဘာပြန်ပြောမလဲ၊ အဖြေစကား တစ်ခုကိုမျှ မစောင့်ဘဲ ပိုင်စိုး
အမိန့်ပင် ပေးနေသေးတော့။

‘ခင်ဗျာ၊ဟာက ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကို
တံခါးပိတ်ရမှာလဲ’

မေးပြီးကာမှ လူစိမ်း၏ လက်ထဲသေဆက်တစ်လက် အမြင်
လိုက်၊ ခုမှတော့ သိလိုက်ပြီ။ သည်မျက်နှာ တစ်ခါက မြင်ဖူးပါတယ်
ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိလိုက်ပြီ။ ဘာမျှ သံသယဖြစ်စရာ မရှိတော့။

တံခါး ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဒါ့အပြင် အခြား သူဘာများ
အလိုရှိသေးပါလိမ့်။

‘ကျုပ်ဆံပင်တွေ အခုချက်ချင်း ညှပ်ပေးပါ၊ တိုတိုလေးနော်၊
မြန်မြန်လုပ်ပါ၊ ပြီးတော့ မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ဖို့
မကြိုးစားပါနဲ့၊ လုပ်ရင် နားလည်တယ်နော်’

သူလိုချင်သော အရာများ။

သူဘာဆိုလိုသည်ကို ကောင်စွာ နားလည်စွာပင် ရှည်လျား
လှသော ဆံပင်များကို မဆိုင်းမတွ ညှပ်သည်။ နှစ်မိနစ်ပဲကြာသည်
လူစိမ်း၏ ရုပ်သွင် လုံးဝပြောင်းလဲခြင်းနားသွားပြီ။ သည်အချိန်အတွင်း
ခရုဂါး၏ လက်များကသာ အလုပ်လုပ်နေသည်မဟုတ်၊ ဦးနှောက်က
လည်း အမြန်ဆုံး၊ အသွက်ဆုံး အလုပ်လုပ်နေသည်။ ငွေတစ်သောင်း။
သူကတော့ မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့လို့ ပြောတာပဲ၊
ဒါပေမယ့် ရဲကို ဘယ်လို...

၉။

မမြင့်နိုင်

‘မုတ်ဆိတ်ကိုပါ တိုတိုညှပ်လိုက်စမ်းပါ။ ဟာ...မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တစ်ခါတည်း ရိတ်ပစ်လိုက်တော့၊ ဒါမှ ပိုငယ်သွားမှာ’

လူစိမ်း၏အသံ ပေါ်လာပြန်ပြီ။ သူလိုချင်သောအရာ များလှချည်လာ။

မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပေးနေသော ခရူဂါ၏ လက်များ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် တကယ့်ကို တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ဖြစ်သွားပြီ။

‘ခင်ဗျား- ရုပ်လုံးဝပြောင်းသွားချင်တယ်ဆိုရင် ဆံပင်ကိုဆေးဆိုးလိုက်ပါလား’

မိတ်ဆွေသံသည် ချို့သာနေလှသည်။

‘တခြားဟာအားလုံးထက် ဆံပင်အရောင်က လူရုပ်ကို အများကြီး ပိုပြောင်းတယ်ဗျ’

လူစိမ်း၏ မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာသည်ကို သိသိသာသာ မြင်လိုက်ရသည်။

‘အတုမရှိတဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် နေပါဦး၊ ဘာအရောင်ဆိုမှာလဲ၊ ငွေရောင်လား’

‘အနီရောင်ဆိုပါလား၊ အဲဒီအရောင်က ကြာရှည်အခံဆုံးပဲ’

အကြံပေးရင်းနှင့် အကွက်တော့ သေသေချာချာမိပြီဟု စိတ်ချလက်ချ ရှိသွားသည်။

‘ကောင်းပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ထက် ခင်ဗျားက ပိုနားလည်တာပဲ’

ခုတော့ လူစိမ်းသည် မိမိထံတွင် သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းစွာအပ်နှံလာခဲ့ပြီ။ စောစောကလို မယုံမကြည်ဟန် လုံးဝမရှိတော့။

အနီ သို့မဟုတ် အစိမ်း

၉၃

‘ဒါပေမယ့် မြန်မြန်တော့လုပ်နော်၊ ကျုပ် အလျင်လိုနေတယ်’
အသံကလည်း ပျော့ပျောင်းလာသည်။

သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ကသုတ်ကရက် ကသောကမျော လုပ်ရ
သည်။ ပုလင်းများကို နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးယူကာ ရောရစပ်ရသည်။
ပြီး...ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တက်ပြီး ဟိုးအပေါ်မှ ပုလင်းသေးသေး
လေးတစ်လုံးကို ယူချသည်။ အပေါ်မှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်၊ စိတ်
ဝင်စားဖွယ် ပုလင်းကလေးများရှိသည်။ ငွေရောင်၊ တောက်ပသော
ငွေရောင် စသည် စသည်။ အားလုံး ဖုန်နည်းနည်းတော့ တက်နေ
သည်။ သည်အရောင်အားလုံးကို ဖာရှင်ပွဲတော်တွင် နောက်ဆုံး
သူသုံးခဲ့သေးသည်။

တစ်ယောက်တည်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေမိသည်။

ဆံပင်ဆိုးဆေးသည် လုပ်ငန်းပြီးသွားပြီ။ ဆံပင်နီနှင့် လူစိမ်း
သည်လည်း ဆိုင်တံခါးကို ဖွင့်ထွက်သွားပြန်ပြီ။ သို့သော် သည်တံခါး
ကို သူအပြင်မှ သေ့ခတ်ပိတ်ထားပစ်ခဲ့သည်။

သည်ဆိုင်မှာ သည်တံခါး တစ်ပေါက်သာ ရှိတယ်လို့ သူထင်
နေသလား။

နောက်ပေါက်မှတစ်ဆင့် ရဲဥွာနသို့ ပြေးချလာခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော် ဆုငွေရပြီဗျ၊ ဆုငွေရပြီဗျ’

မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် အော်ဟစ်ပြောတော့ ရဲအရာရှိကလည်း
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထခုန်သည်။

‘ခင်ဗျာ၊ သူ့ကို ဖမ်းမိထားလား ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်းပါဗျာ’

‘သူတယ်မှာလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့် ရဲမှု့တို့သူ့ကို ဖမ်းမိမှာသေချာပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဆံပင်ညှပ်သမားပါ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပေးလိုက်တယ်၊ ဆံပင်ကိုလည်း တကယ့်တိုတိုလေး ညှပ်ပေးလိုက်တယ်၊ သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ပုံနဲ့ အတော်ကြီး ခြားနားသွားပြီပေါ့၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့ဆံပင်ကိုလည်း အရောင်ဆိုးပေးလိုက်သေးတယ်ဗျ၊ အနီရောင်ဆိုးပေးလိုက်တာ၊ တကယ့်အနီရောင်’

စောစောက ဝမ်းပန်းတသာ ခုန်ထခဲ့သော ရဲအရာရှိ၊ ခုတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခွေပျော့ကျသွားသည်။

‘အဲဒါတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဘာအကူအညီမှ ပေးနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆံပင်အနီရောင်ဆိုတာ ဘာမှ ထူးဆန်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ရဲမှု့ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဆံပင်အနီရောင် ဆိုတာ တခြားသူတွေမှာလဲ ရှိနိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော် ဆိုးပေးလိုက်တဲ့ အနီရောင်ကတော့ သာမန်မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ဘယ်သူ့ ဆီမှာမှ မရှိနိုင်တဲ့ အရောင်ဆိုးပြီး နှစ်နာရီအတွင်း အစိမ်းရောင်ကို ပြောင်းလိုပြောင်းသွားနိုင်တဲ့ အနီရောင်ခင်ဗျ’

***Passhing** ရုပ်ဖျက်၍ ဆင်နွဲကြသော ထင်ရှားသည့် ဂျာမန် ပွဲတော်။

(Wolfgang Halm Die Ketten Haare ကို ပြန်လည်ရေးသား သည်။)

ရထားထဲမှာ

လူတွေ ငါ့ပိသပ်၊ ငါ့ချဉ်သိပ် ကျပ်ညပ်ကိုးတွေနွေကြသည်။
နွေရာလပ်လုံးဝမရှိ။

ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများပင် မတ်တပ်ရပ် လိုက်ကြရ
သည်။

သည်အထဲ ကျွန်တော်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

နွေရာ တစ်နွေရာ ရချင်လိုက်သည်မှာ သေလုမတတ်။ ရရင်
ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်ပါမလဲ။ ပြင်ပြလှသောဆန္ဒက မည်သို့မျှ
ပြည့်မလာ။ သည်လိုပင်ပင်ပန်းပန်း ခရီးသွားရသောအခါ တစ်ပါး
သူများ ထိုင်စရာ နွေရာနှင့် ဘာနှင့် စမတ်ကျကျ သက်တောင့်
သက်သာ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရတိုင်း သူတို့ကဲ့သို့ နွေရာတစ်ခု
လိုချင်သော ဝေဒနာကို သည်းသည်းထန်ထန် ခံစားရလေစမြဲပင်။

သို့သော် ယခုတော့ ထိုင်ချင်သူက ကျွန်တော်။

ထိုင်နေသူက တစ်ယောက်။

မြင်ရသူ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးရသည့် ကျက်သရေရှင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါပဲ။ ပန်းချီဆွဲချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်၊ ပန်းပုထုချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်၊ ပြေပြင်တင့်တယ်သော၊ ကဗျာဖွဲ့ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော မိန်းမများထဲ အပါအဝင်ဖြစ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။

စိတ်ဟူသည်များလေ ပြောင်းလဲသွားသည်မှာ မြန်လှသည်။ ထိုင်နေသော ‘သူ’မတ်တတ်ရပ်၍ ကိုယ်က သူ့နေရာမှာ ထိုင်နေသည်ပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။ ထိုင်ချင်သည်ချင်အတူ စောစောက ဆန္ဒနှင့်တော့မတူ။ လုံးဝမတူ။

အင်း၊ သူမတ်တတ်ရပ်၍ ကျွန်တော်က ထိုင်နေသည်ပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။ သည်လိုဆိုလျှင် သူ့အား ကျွန်တော့်နေရာကိုပေးရန် အခွင့်အရေး ရလာချေတော့မည်။ မတိုင်းတာနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသည့် ကံကောင်းခြင်းပဲပေါ့။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မည်ထင်သလဲ။ နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခန္ဓာကိုင်းညွတ်ကာ နွေဦးဆောင်း မီးခိုးရောင်ဦးထုပ်ကို ယဉ်ကျေးမွန်ရည်စွာ မချွတ်လိုက်မည်။ ပြီးတော့

‘ကျွန်တော့်နေရာကို ပေးပါရစေခင်ဗျာ’

ဟု အသာအယာ လှိုင်းထလှုပ်ရှားနေသည့် အသံနှင့် ပြောလိုက်မည်။ သည်အခါ သူကလည်း ကျွန်တော့်အား လိုလာလက်ခံသော၊ ကျေးဇူးတင်လှသော၊ အသရေရှိစွာ တင့်တယ်သော အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်ပြုံးပြလိမ့်မည်။ တောက်ပကြည်လင်သော မျက်လုံးများ၏ အကြည့် နွေ့နွေ့ဖြင့် ကျွန်တော်လိုချင်သော အခွင့်အရေးကို ပေးလိမ့်မည်။

ရထားထဲမှာ

၉၉

သည်နောက်တော့ လွန်ခဲ့သော စက္ကန့်အနည်းငယ်ခန့်က ကျွန်တော်
ထိုင်နေခဲ့သည့် နေရာသို့ သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော်ကြည့်နဲ့
ဝမ်းသာနေချေတော့မည်။

အော် အတွေ့သည် အတွေ့၊ ဆန္ဒသည် ဆန္ဒပါလား။

တကယ်တော့ သူက ထိုင်နေနှင့်ပြီးသား။ ကျွန်တော်ကအတုံး
အအ၊အန လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူ့ရှေ့ရပ်လျက်။ ပြီးတော့
သူ့အတွက်လည်း အတွေ့ထဲကလို ဘာအကောင်းတစ်ခုမျှ
လုပ်ကောင်မပေးနိုင်။

သည်လိုတွေ့နေမိခဲ့မှာပင် မလိုလားဖွယ်အကောင်းဆုံး၊ တုန်
လှုပ်ဖွယ်အကောင်းဆုံး ဖြစ်ဖို့မကောင်းဆုံးအဖြစ်က ဖြစ်လာခဲ့သည်။
သူ ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်လိုက်သလားဟု ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်
ရသည်။ တအောင့်လောက် သူ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသေးသည်။
နောက်မှ ပေါ့ပါးစွာ ထရပ်လိုက်ပြီ

‘ကျွန်မနေရာကို ပေးပါရစေရှင်’

ဘာလုပ်ကိုင်မိခဲ့သည်ကိုပင် ကိုယ်ဘာသာ မသိတော့။
သို့သော် သေချာသည်ကတော့ သူ သည်လိုပြောလိုက်သည့် အချိန်က
လေးကစပြီး ‘ငါဟာ အိုမင်းရင့်ရော်နေပြီပဲ’ဟု သိလိုက်ခြင်းပါပဲ။

အော်၊ လူတွေ ဒါကို သတိမမူမိကြ။ မခံစားမိကြပါလား။
ပြီးတော့လည်း အဲသည်အဖြစ်ဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်းသာ ဖြစ်လာတဲ့
တာပဲ။ ပြီးတော့ တခြားသူတွေကလည်း ကာယကံရှင်ကို အဲဒါနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ပြောတာမှ မဟုတ်တာ။ နားလည်မှုကင်းလှတဲ့

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပညာပေးတော့မှသာ ပြန်ခနဲသတိရတဲ့ အဖြစ်။ ကြမ်းလည်း ကြမ်းတမ်း၊ သိမ်လည်းသိမ်မွေ့တဲ့ ပညာပေး နည်းပါပဲ။

ကကယ်တော့ ကက်ကြွနီကြာသော မြင်စီးသူရဲကောင်း တို့၏ တပ်မတော်ထဲမှ ထုတ်ပယ်သည့် တရားဝင်အကြောင်းကြား စာကို ကျွန်တော် ရခဲ့ပြီးပြီ။ အမှုထမ်းဘဝကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ရပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်အမည်သည် လူအိုများစာရင်းထဲ ထည့်သွင်းခြင်း ခံခဲ့ရပြီး ချေပြီး။

သည်နေ့သည် ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်တွင် ဝမ်းအနည်းဆုံး နေ့ပင်။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်လိုက် သည်။ လူသားအများစုသည် ယဉ်ကျေးမွန်ရည်ကြသည်။ သည် ယဉ်ကျေးမွန်ရည်မှု၏ အကူအညီဖြင့် အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိတော့ ကျွန်တော်နုပျိုစွာ နေလိုက်ရဦးမည်။

ယခုပင် ဓာတ်ရထားထဲ၌ ထိုင်ခွင့်ကို ကျွန်တော်ရနေပြီ။ မည်သည့်မိန်းကလေး ရှေ့မှာမှ မတ်တတ်ရပ်စီးရန် မလိုတော့။ ရထားသော ခုံနေရာ၌ ကော်နှင့်ကပ်သလို မထတမ်း ထိုင်နေရပြီလေ။ ပြီးတော့...

အကယ်၍ သည်ဓာတ်ရထားကြီးသာ မိန်းကလေးများနှင့် ပြည့်နေခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်တော်အတွက် ဘာမျှမလိုတော့။ ဘာမျှ လည်း လုပ်စရာမလိုတော့။ အတောင့်တဆုံး အချက်ကတော့ ယင်း မိန်းကလေးများသည် အလွန်လှပချောမောရမည်။

ဒါပါပဲ။

STRASSEN BAHN by Heinrich Spoerl

ဂျီဟန်ပေတာ ဟေဗယ်

၁၇၆၀ တွင် ဖွားမြင်သည်။ ဂျာမနီတောင်ပိုင်းသား။ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ဟုတ်၊ ကျောင်းဆရာလည်းဖြစ်၏။ ဂျာမနီတောင်ပိုင်းသားတို့၏ ဘာသာစကားကို သုံးစွဲလျက် ကဗျာ၊ လင်္ကာများစွာ ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။ သူ့စာပေလက်ရာများအရ သူသည် ပုံပြောကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ သူ့ဝတ္ထုတိုများနှင့် သူ၏ ဝေဖန်ရေးစာတန်းများမှာ ဆိုဆုံးမသော သဘောတို့ ထင်ဟပ်နေလေ့ရှိသည်။ ဟေဗယ်သည် သန့်စင်သောစိတ်ဓာတ်ကို ရိုးသား၊ သိမ်မွေ့သော သဘာနှင့် ဆင်ခြင်တုံတရားတို့ဖြင့် ပေါင်းစပ်ပေးခဲ့သည်။ သူရေးဖွဲ့လေ့ရှိသော အကြောင်းအရာများမှာ နေ့စဉ် ဘဝရိုးရိုးထဲမှ ရွေးချယ်သော်လည်း သူတင်ပြပုံက ကောင်းမွန်လှသဖြင့် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် လေးလေးနက်နက် ဖြစ်လာတတ်သည်။ ၁၈၂၆ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။

မိန်းမသားအချစ်

ဆွီဒင်ပြည်၊ ဖာလွန်မြို့၏ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သော တစ်ချိန်က
အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။

* * *

သတ္တုတွင်းလုပ်သားလေးသည် သူ့ချစ်သူချောအား ယုယစွာ
နှမ်း၍ ကြင်နာစွာ နှစ်သိမ့်စကားဆိုလေသည်။

“မကြာပါဘူးကွယ်၊ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ပေါ့၊ ခဏလေးပါ။
ပြန်လာရင်လေ မောင်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြမယ်။ အတူတူနေ
ကြမယ်။ ကိုယ်ပိုင်အသိုက်အမြိုလေးကို တည်ဆောက်ကြမယ်နော်”

“ငြိမ်းချမ်းခြင်ရယ်၊ အချစ်ရယ်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့
အသိုက်ကလေးပေါ့နော်”

မိန်းမလှလေး၏ အပြုံးသည် အေးချမ်းချိုမြေ့နေလှသည်။

“မောင်ဟာ ကျွန်မအတွက် အရာရာကို ဖန်ဆင်းပေးတဲ့သူ ပါပဲ။ မောင်မပါဘဲ အခြားတစ်နေရာမှာ ခွဲခွာနေမှာနဲ့စာရင် သေသွားတာကိုပဲ ကျွန်မ ပိုလိုလားပါတယ် မောင်ရယ်”

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါအချစ်” ဟု နှုတ်ဆက်လေသည်။

အလုပ်အသွား “မင်္ဂလာနံနက်ပါ”ဟု နှုတ်ဆက်လျှင် “မင်္ဂလာညနေခင်းပါ”ဟု နှုတ်ဆက်ရမည့် အလုပ်ပြန်ချိန်လည်း ရှိရချေမည်။ သို့သော် “မင်္ဂလာညနေခင်းပါ”ဟု သူ မည်သည့်အခါမျှ နှုတ်မဆက်နိုင်တော့။

ယင်းနေ့မှာပင် မိန်းကလေးသည် မင်္ဂလာနေ့တွင် သူ့ချစ်သူ စည်းနှောင်ရန်အတွက် လည်စီးပုဂါကိုချုပ်သည်။ အနီရောင်အနားရစ် အစင်းကလေးနှင့် လည်စီးအနက်သည် လှပပါဘိ။ သို့သော် ယခုတော့ သည်အလှအပ ပစ္စည်းကလေးသည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အချည်းနှီး ဖြစ်ရချေပြီ။ ချစ်သူပြန်မလာတော့သောအခါ ချစ်လက်ဆောင်အား တော့မှချလျက် မိန်းမလှလေး ငိုကြွေးရချေပြီ။

* * *

အချိန်သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။ ကာလများစွာ ကြာညောင်းခဲ့သည်။ ယင်းအချိန်အတောအတွင်းတွင် အဖြစ်အပျက် များစွာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။

လစ်စသွန်မြို့သည် မြေငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့သည်။

ဝိနိပဿာအရပ်

၁၈၉

ခုနစ်ကြာ စစ်ပွဲပြီးဆုံးခဲ့သည်။ ပိုလန်ပြည်သည် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ခွဲစိတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေး စခဲ့သည်။ စစ်ဘုရင် နပိုလီယံ ပရပ်ရှားကို အောင်မြင်နိုင်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ စိုက်ပျိုးသူတို့သည် လုပ်ငန်းခွင်တွင် ပျိုကြ၊ စိုက်ကြ၊ ရိတ်ကြ စက်ရုံများတွင် စက်များလည်ပတ်ကြ၊ ပန်းပဲသမား များ ထုကြ ရိက်ကြနှင့် သတ္တုတွင်းလုပ်သားများသည်လည်း မြေ အောက်စခန်းတွင် သယ်ဇာတများ ရှာဖွေတူးဖော်ကြပြီး အားလုံး လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ကြချေပြီ။ အခြေအနေသည် ငြိမ်သက်လာခဲ့ပြီ။

ဖာလွန်မြို့မှ သတ္တုတွင်းလုပ်သားများသည်လည်း မြေ အောက်အလုပ်စခန်း ဝင်ကြချေပြီ။

၁၈၀၉ ခုနှစ်။

ဖာလွန်မြို့ မြေအောက်အလုပ်စခန်းတွင် ဖြစ်ပါသည်။ မြေလွှာအောက်နက်လှသော တစ်နေရာ။ ကျင်းနှစ်ခုကြား ဖြတ်တူး ရာတွင် အမှိုက်သရိုက်များနှင့် မြေအောက်သဘာဝ အက်စစ်ရည် တို့၏အောက်ထဲမှ လူငယ်တစ်ဦး၏ အလောင်းကို လုပ်သားများ တူးဖော်ရရှိခဲ့ကြသည်။ အလောင်းသည် သဘာဝအက်စစ်ရည်ဖြင့် တမင်တကာ စိမ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် လုံးဝပုပ်သိုးခြင်း မရှိပါ။ ပုံပန်းပျက်စီးပြောင်းလဲခြင်း မရှိပေ။ အလောင်းကိုကြည့် ခြင်းဖြင့် သေဆုံးသူ၏ မျက်နှာပုံပန်းနှင့် အသက်အရွယ်ကို ကောင်စွာ မှတ်မိသိရှိနိုင်သည်။ လူငယ်လေးသည် အလုပ်လုပ်ရင်း လုပ်ငန်းခွင် တွင် လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်ကမှ သေဆုံးခဲ့သည်နှင့် သို့မဟုတ် အိပ်ပျော်နေသည်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့သည်။

၁၈၈

မရှင်နိုင်

အလောင်းအာ၊ မြေပေါ်သို့ သယ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်
 သေဆုံးသူအား လာရောက်စုံစမ်းကြည့်ရှုကြမည် ဖခင်လဲမရှိ၊
 အသိအကျွမ်းမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတို့လည်း မရှိ။
 ထိုသူတို့သည် အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာကပင် သေဆုံးခဲ့ကြပြီ။
 အိပ်ပျော်နေသာ လူငယ်လေးအား သို့မဟုတ် သူ၏ ကြမ္မာဆိုအား
 မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ မသိရှိ၊ မမှတ်မိ၊ တမ်းတအောင်
 မေ့ခြင်းလည်း မရှိပါ။

* * *

ငွေရောင်ဆံပင်ဖွေးဖွေးနှင့် ပါးရေနားရေငွေ့နံ့လျက်နှင့်
 တောင်တူးကိုစွဲလျက်နှင့် ဝေရီနွမ်းညှိုးလှသော သွင်ပြင်နှင့်။

မှန်ပါသည်။ ယင်းအဘွားအိုသည် အလောင်းစင်သို့ ရောက်
 ရှိလာခဲ့သည်။ လူငယ်လေး၏ မျက်နှာကို တစ်စုံစီမံ တွေ့စိုက်၍
 ကြည့်သည်။ ခြေ...သည်မျက်နှာကို သူမမှတ်မိ ရှိပါ့မလား။ နာကျင်
 သော ခံစားချက်ဝေဒနာထက် ကြည်နူးဝမ်းသာမှု ဝေဒနာကို လှိုက်လှဲ
 စွာ ခံစားရင်း အဘွားအိုသည် အလောင်းထက်သို့ ပြိုကျလာသည်။

ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်လာသော ဝေဒနာကို ကြာမြင့်စွာ ခံစား
 ရပြီးနောက် ယင်းဝေဒနာကို ပြေလျော့သွားသောအခါကျမှ အဘွားအို
 သည် တိုးလျှသော အသံနှင့် ပြောလေသည်။

ဝိနိပဿာအချစ်

၁၁၁

“သူဟာ အတ္တာနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ ချစ်သူပါ။ သူ့အတွက် အတ္တာဟာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်တိုင်တိုင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ဘုရားသခင်က အတ္တာရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်မရောက်ခင် သူ့ကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်ပြီ။ လက်မထပ်ခင် ရှစ်ရက်အလိုမှာ သူဟာ သူ့အလုပ်အတွက် မြေအောက်ကိုဆင်းသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်တက်မလာတော့ဘူးလေ”

အလောင်းစင်ထက်မှ သတို့သားလောင်း၏ နှုတ်ဖျံ့ချစ်မှု၊ သူ့နံဘေးတွင် ဇရာ၏ ထုထောင်းမှုကြောင့် အလှအပပျောက်ဆုံး၊ အားအင်ကုန်ခန်းကာ ပြိုလု လဲလှုပ်သဏ္ဌာန်နှင့် တစ်ခါက သတို့သမီးလောင်း။

ကြည့်စမ်း၊ သည်အတ္တာအိုရဲ့အချစ်ဟာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်လုံးလုံး မလျှော့မပျက် မခန်းမခြောက် ရင်ထဲရှင်သန်ခဲ့ပါလား။

တစ်ခါက သတို့သမီး၊ သတို့သားတို့၏အဖြစ်၊ အတ္တာအို၏ အချစ်ကို မြင်ရကြာရသူ ပရိသတ်အဖို့ ရင်ထဲနာကျင်ကြေကွဲမဆုံးပြီ။

အလောင်းစင်ထက်ဆီသို့ သတို့သားငယ်လေး၊ ချစ်သူမိမိအပါးတွင်ရှိနေသော ယောက်ျားငယ်လေး။ ယခုတော့ ယင်းချစ်သူအား အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်ရန်နှုတ်ခမ်းလွှာများ မလှုပ်ရှားတော့ပြီ။ ချစ်သူအား နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ကြည့်မြင်မှတ်မိနိုင်ရန် မျက်လွှာများ မဖွင့်လာတော့ပြီလေ။

* * *

၁၁၂

မရှင်နိုင်

အတွားအိုသည် ဗူးငယ်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် အနီးရောင် အနားရစ်ကလေးနှင့် ပိုလည်စီးအနက်ကလေးအား ထုတ်ယူကာ ချစ်သူ၏ လည်တွင် ပတ်ပေးလိုက်ပြီ။ ခေါင်ကိုညိတ် လိုက်သည်။ သေဆုံးသူ၏ လောလောဆယ် သက်ရှိကျန်ရစ်သော၊ တစ်ဦးတည်းသော သက်ဆိုင်သူအနေနှင့် အလောင်းအား ဘုရား ကျောင်းသို့ ယူဆောင်သွားကြတော့ဟု ခွင့်ပြုလိုက်သည့်သဘော။

ဪ...ယခုမှ နောက်ဆုံးအချိန်ပါပဲ။ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ပဲ ကြာမှာပါဟု ကတိပေးသွားသောသူကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်ခြင်း ကြီးစွာ စောင့်နေခဲ့သည်။ ယခု ပြန်တွေ့ကြပြီ။ ယခုပင် ခွဲရတော့မည်။ ယခုမှ မျှော်လင့်ခြင်းကို လုံးဝစွန့်လွှတ်ကာ စိတ်နှလုံး တုံ့တုံ့ချနိုင် တော့မည်။ တစ်ချိန်က သူမိမိအား နှုတ်ဆက်သွားခြင်းသည် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းမဟုတ်။ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းသည် ယခုမှသာ။ ယခုမှသာပါပဲ။ သူ့အား မြှုပ်နှံမည့်တွင်းသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေချေပြီလေ။

အတွားအိုသည် ချစ်သူအလောင်းနောက်မှ ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အကောင်ဆုံးဝတ်စုံကို တွေ့ရ သည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ချစ်သူအလောင်းအား မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပွဲသို့ သွားနေသည်နှင့်မတူ။ ချစ်သူနှင့်လက်ထပ်ရန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားနေသည့် သတို့သမီးနှယ်ပင်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရောက်ခဲ့ပြီ။
ချစ်သူ မြေတွင်းထဲချလိုက်ကြပြီ။

ပိန်မသာအရပ်

၈၁၃

အဘွားအိုသည် တွင်းထဲသို့ ငုံ့စိုက်ကြည့်ကာ ကိုးညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“မင်္ဂလာရတင်မှာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း အိပ်ပါတော့ကွယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆယ်ရက်ပေါ့။ လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ လုပ်ပြီးရင် မကြာခင် မောင့်ဆီကို ကျွန်မလာမှာပါ။ မောင်စောင့်ရမယ့်အချိန်တွေ မကြာပါစေနဲ့ကွယ်။ မကြာခင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတူနေကြရမယ့်ရက် ရောက်လာတော့မှာပါ”

(Deutsche Erzählungen စာအုပ်မှ Johann Peter Hebel ၏ Unverhoffres Wiedersehenကို ဂျာမန်ဘာသာမှ ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုပါသည်။)

ခိုင်လေး၊ မပြင်ခင်
စကျင်ကျောက်နဲ့ရံအိပ်မက်

ရှာမာနိုဝတ္ထုတိုများ

PAINTING : SOE NAING
DESIGN : MYO SWE THAN.

စိမ်း-အုတ် (၁)